

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ μεγάλη θεομητορική ἐορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἐωρτάσθη συμφώνως πρὸς τὴν τάξιν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος εἰς τὸν Μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τὸ Σάββατον, 21^{ον} Νοεμβρίου/4^{ον} Δεκεμβρίου 2010, δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καὶ δι' Ὁρθρου καὶ θ. Λειτουργίας τὴν πρωΐαν, προεξάρχοντος ἐν χοροστασίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καὶ ποιῶντος ἔναρξιν τῶν Καταβασίων «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε...» ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ. Ἡ ἐορτή αὕτη, ἡ σημαίνουσα δι' ἡμᾶς «τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας τὴν προκήρυξιν», ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς εἰς τὴν παρὰ τὸ Κεντρικὸν Μοναστήριον Ἱεράν Γυναικείαν Μονὴν τῆς Μεγάλης Παναγίας.

Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μονῆς ταύτης ἐγκαταστάθη τὸ πρῶτον ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης ἐκ τοῦ ὄρους Σιών προσεγγίσασα, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ αἰοιδίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἡλία τὸ 516 μ.Χ. Εἰς ταύτην πέραν τοῦ Ναοῦ τῶν Εἰσοδίων ὑπάρχει παρεκκλήσιον τῆς ὁσίας Μελάνης τῆς Ρωμαίας, φυλάσσονται τίμια λείψανα ἁγίων καὶ ἀρχαιότατον χειρόγραφον λειτουργικὸν ἱερόν Εὐαγγέλιον.

Εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν ταύτην ἐγκαταβιοῦν περί τὰς εἴκοσι μονάζουσαι σήμερον. Εἰς τὸν ἱερόν Ναὸν αὐτῆς ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καὶ δι' Ὁρθρου καὶ θ. Λειτουργίας ἀνήμερα, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, συλλειτουργοῦντος αὐτῷ Ἱερομονάχων καὶ Ἱεροδιακόνων, συμμετεχουσῶν τῶν μοναζουσῶν τῆς Μονῆς ταύτης καὶ ἄλλων ἐξ ἄλλων ἱερῶν Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου προσελθουσῶν, συμμετεχόντων δέ ἔτι Ἑλληνοφώνων, Ἀραβοφώνων καὶ Ρωσοφώνων Ὁρθοδόξων πιστῶν τῶν Ἱεροσολύμων.

Προϊούσης τῆς θ. Λειτουργίας, μετὰ τὴν ἀκολουθίαν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, προσῆλθεν ὁ Μακαριώτατος μετὰ μικρᾶς συνοδείας Ἀγιοταφίτῶν καὶ προσεκύνησε, παρέμεινε δέ ἄχρι τέλους καὶ προσῆλθεν μετὰ τοῦ λειτουργοῦντος Ἀρχιερέως εἰς τὸ ἡγουμενεῖον, ἔνθα ἐδεξιώθη Αὐτὸν καὶ τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Ἀρχιερατικὴν Συνοδείαν καὶ πάντας ἡ καθηγουμένη Ὀσιωτάτη μοναχὴ Νυμφοδώρα.

Οὕτως ἐωρτάσθη σὺν Θεῷ ἡ ἐορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ὑπομνήσασα εἰς ἡμᾶς καὶ πάλιν ὅτι ἡ Θεοτόκος διὰ τῶν Εἰσοδίων αὐτῆς τριετοῦς εἰς τὸν Ναὸν «τόν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλεται» καὶ ἀποτελεῖ «τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου τὴν ἐκπλήρωσιν» καὶ «τό ἱερόν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» καὶ «ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder

Ο Α΄ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΓΙΟΚΑΤΑΤΑΞΙΝ ΑΥΤΟΥ.

Τήν Δευτέραν, 16^{ην} /29^{ην} Νοεμβρίου 2010, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολυμων ἐώρτασε τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Φιλουμένου, Ἁγιοταφίτου, ἡγουμένου τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, διά πρώτην φοράν μετά τήν ἀγιοκατάταξιν αὐτοῦ δι' ἐπισήμου Συνοδικῆς Πράξεως καί τελετῆς, τήν 16^{ην} /29^{ην} Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους 2009.

Ἡ 16^η/29^η Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους ὠρίσθη διά τόν ἐορτασμόν τῆς μνήμης αὐτοῦ, λόγῳ τοῦ ὅτι κατά τήν ἡμέραν αὐτήν τοῦ ἔτους 1979 εὗρεν οὗτος μαρτυρῶν θάνατον, ἐν ᾧ διηκόνει ἐν αὐτῷ τῷ Φρέατι, εἰς τό ὅποιον ἐκάθισεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί ἐζήτησε νά πιῇ ὕδωρ ἀπό τήν προσελθοῦσαν γυνήν Σαμαρείτισσαν, τήν ὁποίαν διά τῆς διδασκαλικῆς θεανθρωπίνου Σοφίας Αὐτοῦ εἴλκυσε πρός τήν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀποκαλύπτων εἰς αὐτήν ἀπεριφράστως ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ λαλῶν μετ' αὐτῆς (Ἰω. 4,25-26). Διά τόν ἐορτασμόν τῆς μνήμης ταύτης μετέβη εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ τήν πρωίαν τῆς Δευτέρας, 16^{ης} /29^{ης} Νοεμβρίου 2010, μετά συνοδείας ἕξ Ἱεροσολυμων ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Φθάσας μετά διαδρομήν μιᾶς ὥρας εἰς τήν πόλιν τῆς Νεαπόλεως (Nablus), ἦλθεν εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Φρέατος. Εἰς τήν εἴσοδον αὐτῆς ἐπεφυλάχθη Αὐτῷ θερμή ὑποδοχή ὑπό τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου, τοῦ ἀνοικοδομήσαντος προσφάτως τόν περικαλλῆ ναόν, τόν δεσπόζοντα ἐφ' ὅλης τῆς πόλεως, καί ὑπό τῶν ἱερέων τῶν ὁμόρων κωμῶν.

Ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος ἐνδυθεῖς μανδύαν πρό τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ καί ἀνελθὼν εἰς τόν θρόνον, προεξῆρξε τοῦ ὄρθρου μετ' ἀρτοκλασίας καί ἐν συνεχείᾳ τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου καί Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Ἁγιοταφίτων Ἱερομονάχων καί ἐγγάμων ἀραβοφώνων ἱερέων, ψαλλόντων, δεξιᾶ, τοῦ Λαμπαδαρίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Χαραλάμπους Βακάκη ἐλληνιστί καί τῶν ἱεροψαλτῶν τῆς παρακειμένης κώμης τῶν Ραφιδίων καί τῆς πόλεως τῆς Νεαπόλεως ἀραβιστί καί ἐν κατανύξει μετεχόντων πολλῶν πιστῶν, εὐλαβουμένων τόν Ἅγιον, ἐξ Ἑλλάδος, Ρωσίας, Ρουμανίας καί ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Νεαπόλεως.

Πρός τό πολυεθνικόν ἀλλ' ὁμόδοξον τοῦτο ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος περί τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Φιλουμένου, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ὁ μάρτυς Σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσαστο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ Σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν• ἔχων γάρ τήν ἰσχύν Σου τούς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων τά ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τάς

ψυχάς ἡμῶν».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί εὐσεβεῖς προσκυνηταί.

«Τό στέφος τῆς ἀφθαρσίας ἐκομίσαστο ἐκ τοῦ θεοῦ» καί ὁ σήμερον τιμώμενος νεομάρτυς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, Ἅγιος Φιλούμενος ὁ Ἀγιοταφίτης ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ.

«Τό στέφος τῆς ἀφθαρσίας», ἐξάλλου, εἶναι αὐτό τό ὁποῖον διακρίνει τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων, τῶν ἀπογεγραμμένων ἐν τοῖς οὐρανοῖς (Ἐβρ. 12,23), ἀπό τά μέλη τῆς ἐπί γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας.

«Τό στέφος τῆς ἀφθαρσίας» δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό λαμπρόν φῶς, διά τοῦ ὁποίου δοξάζεται ὁ θεός Πατήρ: «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ἡμῶν», παραγγέλλει ὁ Χριστός εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ, «ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τά καλά ὑμῶν ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Ματθ. 5,16).

Ἐργάτης τῶν καλῶν ἔργων ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεδείχθη καί ὁ νεομάρτυς τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας Ἅγιος Φιλούμενος. Ἡ «ἐξ ὅλης καρδίας καί ἐξ ὅλης ψυχῆς καί διανοίας ἀγάπη» τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου πρὸς Κύριον τόν θεόν, (Μάρκ. 12, 30) ἦτο ὁμοία πρὸς τήν ἀγάπην πρὸς τόν πλησίον κατά τήν τοῦ Κυρίου ἐντολήν. (Μάρκ. 12,31).

Ἡ ἐπί τῷ σταυρικῷ καί ἀπολυτρωτικῷ αἵματι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τεθεμελιωμένη Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία καί δὴ ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων προβάλλει ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων τήν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία δέν ζητεῖ τά ἰδικά της συμφέροντα (οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς). Ἀλλά καί τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία δέν ξεπέφτει ποτέ, ἀλλά μένει πάντοτε βεβαία καί ἰσχυρά, ἀκόμη καί μετὰ τόν θάνατόν μας, ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος: «ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει», (Α' Κορινθ. 13,8).

Αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἀγάπης ἀπόστολος καί κήρυξ βέβαιος καί ἰσχυρός παραμένει πάντοτε ἐν ζωῇ καί μετὰ θάνατον ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διά τοῦ ἱεροῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων, δηλονότι τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέφους τῶν μαρτύρων αὐτῆς καί ἐν προκειμένῳ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συγχρόνου ἡμῖν ἱερομάρτυρος Φιλουμένου. Οὗτοι εἶναι οἱ μάρτυρες, περί ὧν ὁ θεῖος Παῦλος λέγει: «ἐλιθάσθησαν, ἐπίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι κακουχούμενοι», (Ἐβρ. 11, 38).

Αὐτοί εἶναι, ἀδελφοί μου, οἱ μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες τήν ἰσχύν τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καθεῖλον, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, τούς τυράννους καί ἔθραυσαν τῶν δαιμόνων τά ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοί εἶναι οἱ μάρτυρες, περί τῶν ὁποίων ὁ Χριστός λέγει: «Πᾶς οὗν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς», (Ματθ. 10,32).

Τῆς ὁμολογίας τοῦ Χριστοῦ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ἀφ' ἑνός, ἀλλά καί τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἀφ' ἑτέρου ἐγένετο κοινῶς καί ἀνεδείχθη μάρτυς ἱερός τοῦ θανάτου «τῆς ἐν φόνῳ μαχαίρας» καί ὁ σήμερον ἑορτίως καί πανηγυρικῶς τιμώμενος νεομάρτυς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ ἱερομάρτυς Φιλούμενος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, συμμετέχων εἰς τὴν ἄφθαρτον χαρὰν τῆς χορείας τῶν ἀγίων τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβεβούσης Ἐκκλησίας, μᾶς προτρέπει διὰ στόματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγων: «Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἀφοῦ ἔχομεν τριγύρω μας τόσον μέγαν καὶ πυκνὸν σύννεφον ἀνθρώπων, πού ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως, ἅς πετάξωμεν ἀπὸ ἐπάνω μας κάθε βάρος βιοτικῶν πραγμάτων καὶ φροντίδων ἐπιπλέον δὲ καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, τὴν ἁμαρτίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐκόλα κανεῖς παρασύρεται καὶ ἅς τρέχωμεν μέ ὑπομονὴν τὸν ἀγῶνα πού προβάλλει ἐμπρὸς μας. Καὶ πουθενά ἄλλοῦ ἅς μὴ στρέφωμεν τὰ βλέμματά μας καὶ τὴν προσοχήν μας, παρά μόνον εἰς τὸν Ἰησοῦν, πού εἶναι ἀρχηγὸς καὶ θεμελιωτὴς τῆς πίστεως καὶ μᾶς τελειοποιεῖ εἰς αὐτήν», (Ἐβρ. 12,1-2).

Πολλοὶ τῶν πιστῶν προσῆλθον εἰς τὴν θ. Κοινωνίαν, ἐπισφραγίζοντες οὕτω τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν.

Τοῦ Μακαριωτάτου ἀπολύσαντος τὴν θ. Λειτουργίαν καὶ διανείμαντος τὸ ἀντίδωρον, ἐγένετο ἡ ἐν τῷ ἡγουμενεῖω δεξίωσις, μεθ' ἣν ἠκολούθησεν ὑπὸ τοῦ ρέκτου καὶ φιλοξένου καθηγουμένου π. Ἰουστίνου παρατεθειῖσα τράπεζα εἰς τὴν Πατριαρχικὴν συνοδείαν καὶ πολλοὺς ἐκ τοῦ ἐκκλησιάσματος.

Κατὰ τὴν εἰς τὸ ἡγουμενεῖον δεξίωσιν παρέστησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Παλαιστινιακῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν καὶ ὁ Νομάρχης τῆς περιοχῆς Νεαπόλεως κ. Τζιμπράν Μπάκρη, οἵτινες καὶ προσεκλήθησαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ὁ ἐκ Ραμάλλας ὁμιλήσας κ. Τζίριες Σιαρμπέν, χορηγὸς ἀνακαινίσεως καὶ συντηρήσεως τριῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀμπούντ, τῆς Τζίφνας καὶ τῶν Ραφιδίων.

Ὁ Μακαριώτατος προπίνων εἰς τὴν τράπεζαν, εἶπεν ὅτι πρό ἐνός ἔτους ἐγένετο ἡ ἀγιοκατάταξις, ἐφέτος δὲ τελεῖται ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Φιλουμένου. «Ἡ γῆ τῆς Παλαιστίνης», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «ἐποτίσθη μέ τὸ αἶμα πολλῶν μαρτύρων καὶ τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου. Τὸ αἶμα αὐτοῦ ἰσχυροποιεῖ τὰς σχέσεις ἡμῶν μετὰ τοῦ Ἰσλάμ ἀπὸ τοῦ ἔτους 638μ.Χ. Ἡ παρουσία ὑμῶν, κ. Νομάρχα, ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Προέδρου Ἀμποῦ Μάζεν τιμᾷ τὴν Παλαιστινιακὴν Ἀρχὴν καὶ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τὸν τόπον, τὸν ἅγιον τοῦτον καὶ διὰ τὰς τρεῖς θρησκείας. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰσλάμ σέβονται τὰ σεβάσματα ἡμῶν. Εὐχαριστοῦμεν ἐξ' ὀνόματος τοῦ ἡγουμένου, Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου διὰ τὸ ἐπιδεικνυόμενον ὑπὲρ τῆς Μονῆς ἐνδιαφέρον. Ἀποστολή τοῦ Πατριαρχείου μας εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὸν πλησίον καὶ ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις. Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔδωκε τὸ αἶμα τοῦ Ὁ Ἱερομάρτυς Φιλούμενος. Τοῦτον καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους παρακαλοῦμεν νὰ πρεσβεύουν διὰ τὴν εἰρηνικὴν ἡμῶν συνύπαρξιν ἐν ὑγιεῖα ἐλευθερίᾳ, ἀνεξαρτησίᾳ καὶ εὐημερίᾳ».

Ὁ κ. Νομάρχης εἶπε: «Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι καὶ δι' ἡμᾶς ἐθνικὴ ἑορτή. Ὁ ἅγιος Φιλούμενος εἶναι μάρτυς, μαρτυρήσας ἐν Παλαιστίνῃ. Τὸ μαρτύριον τοῦ θεμελιώνει τὴν εἰρήνην. Εὐχαριστοῦμεν, π. Ἰουστίνε, καὶ οἷς καὶ τοὺς συνεργάτας σας, Χριστιανούς καὶ Μουσουλμάνους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν. Μεταφέρομεν τὰς εὐχὰς τοῦ Προέδρου Ἀμποῦ Μάζεν καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ.Μ. τοῦ Φρέατος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος εἶπε:

«Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡμέρα Ἀναστάσεως, διότι ἐπὶ 30 χρόνια ἔζων ἡμέρας Σταυρώσεως. Τὸ αἶμα τῶν μαρτύρων ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπισκόπου Νεαπόλεως

Τερεβινθίου ἕως τό μαρτύριον τοῦ προκατόχου μου, Ἁγίου Φιλουμένου, στηρίζει τό Προσκύνημα. Ὁ Κύριος δέν μέ ἤξιωσεν νά μαρτυρήσω, μέ ἤξιωσεν ὅμως διά τῶν δωρεῶν τῶν ἐξ Ἑλλάδος καί Κύπρου ἀπλῶν προσκυνητῶν νά δῶ τήν πραγματοποίησιν τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ καί τήν τιμήν τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου Μέ ἀξίωσεν ἐπίσης ὁ Πανάγαθος θεός νά ζῶ ἐδῶ ἐν ἀρμονίᾳ ὡς ὁ μόνος Χριστιανός ἀναμέσον 65.000 Μουσουλμάνων Εὐχομαι, Μακαριώτατε, νά ἀναδείξητε καί ἄλλα προσκυνήματα Εἰς ὑγιεῖαν Ὑμῶν. Ἀμήν».

Διά τούτου ἔληξεν ἡ ἐν βαθείᾳ κατανύξει καί ἐκ βαθέων εὐχαριστία πρὸς τόν θεόν πρώτη ἑορτασθεῖσα ἑορτή τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Φιλουμένου, Ἁγιοταφίτου, καθηγουμένου τοῦ Φρέατος, οὗ ταῖς πρεσβείαις διαφυλάξαι Κύριος ὁ θεός ἡμῶν τήν Ἁγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, τό προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, τήν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν καί πᾶσαν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_1_placeholder

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΤΑΦΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΟΛΩΝΙΑΣ Κ.Κ. ΣΑΒΒΑ.

Τήν νύκτα τοῦ Σαββάτου πρὸς Κυριακὴν, 14^{ης}-15^{ης} /27^{ης}-28^{ης} Νοεμβρίου 2010, ἐτελέσθη Πατριαρχικὴ θ. Λειτουργία εἰς τόν Πανάγιον Τάφον. Διά τοῦτο οἱ δύο Προκαθήμενοι, Μακαριώτατοι Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καί Μητροπολίτης Βαρσοβίας & πάσης Πολωνίας κ.κ. Σάββας κατήλθον εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως τήν 11.30 μ.μ. νυκτερινήν ὥραν ἐν συνοδείᾳ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου, καί τῶν παρεπιδημοῦντων Ἀρχιερέων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, Ἱερέων, Ἱεροδιακόνων καί λαϊκῶν, τῶν κωδῶνων χαρμοσύνως κρουομένων. Κατελθόντες καί εἰσελθόντες, προσεκύνησαν εἰς τό ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως σεπτόν προσκύνημα τῆς Ἁγίας Ἀποκαθηλώσεως. Ἀκολουθῶς προσεκύνησαν τόν Πανάγιον καί Ζωοδόχον Τάφον. Ἐμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου ὁ Ἅγιος Πολωνίας ἐνεδύθη μανδύαν καί εἰσῆλθεν εἰς τό Καθολικόν, ἐχοροστάτησεν εἰς τόν ὄρθρον, τελεσθέντα εἰς τό Καθολικόν.

Τοῦ Ὁρθρου πληρωθέντος εἰς τό Καθολικόν, ἐτελέσθη ἡ θ. Λειτουργία εἰς τόν Πανάγιον Τάφον, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Βαρσοβίας καί πάσης Πολωνίας κ.κ. Σάββα, τοῦ παρεπιδημοῦντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀτλάντας κ. Ἀλεξίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ παρεπιδημοῦντος Μητροπολίτου Μίνσκ κ. Φιλαρέτου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσίας, τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Νεαπόλεως κ. Ἀμβροσίου, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, πλειάδος ἱερέων, συνοδῶν τοῦ Μητροπολίτου Πολωνίας καί ἄλλων

ἐκ Ρωσίας καί ὀκτώ ἱεροδιακόνων καί πολλοῦ λαοῦ, ἐκ πολλῶν ἐθνικοτήτων Ἑλλήνων, Ρώσων, Ρουμάνων, Πολωνῶν, Ἀράβων ἐντοπίων, μιᾶς δέ πίστεως τῆς Ὀρθοδόξου.

Πολλοί τούτων προσῆλθον εἰς τήν θ. Κοινωνίαν, πάντες δέ οὗτοι, ἅμα τῇ ἀπολύσει τῆς θ. Λειτουργίας ἤκουσαν τήν προσφώνησιν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἔχουσαν οὕτως:

«Ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ, Μακαριώτατε Μητροπολιτα Βαρσοβίας & πάσης Πολωνίας κ.κ. Σάββα,

Εὐδοκία τοῦ Παναγάθου θεοῦ, ἐπραγματοποιήθη, μόλις πρό τετραμήνου, ἡ εἰρηνική ἐπίσκεψις τῆς ἀπό πενταετίας ποιμαινομένης ὑπό τῆς Μετριότητος Ἡμῶν, Σιωνίτιδος Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τήν θεοφιλῶς ποιμαινομένην ὑπό τῆς Ὑμετέρας λίαν ἀγαπητῆς Ἡμῖν καί περισπουδάστου Μακαριότητος ἀδελφῆν Αὐτοκέφαλον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας.

Τότε Ἡμεῖς μετά τῆς τιμίας Ἡμῶν συνοδείας εὐρισκόμενοι εἰς τό κλίμα τῆς μαρτυρικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, ἐγενόμεθα ἐνθέρμως καί φιλαδέλφως δεκτοί παρά τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, περιωδεύσαμεν τῇ συνοδείᾳ Αὐτῆς εἰς ἱστορικούς ναούς καί Ἱεράς Μονάς τῆς Ὀρθοδόξου Πολωνικῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὐτῆς τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου τῆς Γιαμπλέσνα, κέντρου Ὀρθοδοξίας καί μοναχισμοῦ, τῆς Ἱεῤῥᾶς γυναικειᾶς Μονῆς Μάρθας καί Μαρίας εἰς Γκραμπάρκα, προσεκυρήσαμεν εἰς ἀρχαίους ναούς, ὡς τῆς Ἱεῤῥᾶς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς Σοῦπρασλ, ἀλλά καί εἰς νέους, ἀνεγερθέντας παρά τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ὡς αὐτοῦ τῆς τοῦ θεοῦ Σοφίας καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνελειτουργήσαμεν εἰς τόν καθεδρικόν ναόν τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς καί διεδηλώσαμεν ὁμοφώνως τήν Ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν συμφώνως πρός τὰς Ἁγίας Γραφάς καί τήν Ἱεράν παράδοσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἤλθομεν δέ καί πρός τὰς νενομισμένας ἐπαφάς μετά τῶν πολιτικῶν Ἀρχῶν τῆς φιλοξένου καί ὠραιοτάτης χώρας τῆς Πολωνίας.

Σήμερον, χάριτι θεοῦ, ἡ ἀδελφή Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας εὐρίσκεται εἰς τὰς αὐλάς Σιών τῆς Ἁγίας ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τῆς τιμίας Αὐτῆς συνοδείας καί τῆς εὐσεβοῦς προσκυνηματικῆς ομάδος ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας.

Εἶναι μεγίστη ἡ χαρά Ἡμῶν προσωπικῶς, τῆς Ἁγίας καί Ἱεῤῥᾶς Ἡμῶν Συνόδου, τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καί τοῦ πληρώματος τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ἐπί τῷ λίαν σημαντικῷ καί χαρμοσύνῳ γεγονότι τούτῳ.

Ἰδιαίτατα δέ κατά τήν νύκτα καί τήν στιγμήν ταύτην εἰς τήν χαράν ἡμῶν προστίθεται βαθεῖα συγκίνησις, καθ' ὅτι ἔχομεν μυστηριακὴν ἐμπειρίαν τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως ἡμῶν καί τῆς κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς θ. Λειτουργίαν, ἀναίμακτον θυσίαν, προσφερομένην ἐπί τοῦ ἁγιωτάτου θυσιαστηρίου, αὐτοῦ τούτου τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πληρούμεθα κατανύξεως βαθείας, δέους ἱεροῦ, χαρᾶς ἀνεκκλαλήτου, ἀναμιμνησκόμενοι μέν, μαρτυροῦντες δέ ὅτι ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ μνημείῳ, ἐν ᾧ ἱεουργοῦμεν, ἐτάφη ὁ ἐπί τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ ὑπὲρ ἡμῶν ὑψωθεὶς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἐτάφη ἐν αὐτῷ καί τὰς πύλας τοῦ Ἄδου διῆλθε, ἀλλά δέν κατεκρατήθη

ὕπ' αὐτοῦ. Διά τοῦτο καί ὄλβιος Τάφος καλεῖται, ἐπειδὴ εἶναι κενός, διότι ἀνέστη ὁ ἐν αὐτῷ ταφείσιν Ἀρχηγός τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Πληρούμεθα χαρᾶς, ἀναμιμνησκόμενοι εἰσέτι ὅτι ἐπὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἱστάμεθα, ἔστη ἡ μακαρία ἀγία Ἑλένη, εὐροῦσα τὸν τίμιον σταυρόν, μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων Μακαρίου, ὅτι εἰς τὸν Φρικτὸν Γολγοθᾶν καὶ τὸν Πανάγιον Τάφον προσεκύνησαν καὶ ἐκήρυξαν καὶ προσήνεγκον θυσίαν ἀναίμακτον ἁγίαι μορφαί τῆς Ὁρθοδόξου Ἡμῶν πίστεως, ὡς ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων ὁ Κατηχητής, οἱ ἅγιοι Σάββας καὶ Θεοδόσιος, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης ὁ Ἱεροσολυμίτης καὶ οἱ Πατριάρχαι τῶν νεωτέρων χρόνων, Δοσίθεος, Παΐσιος καὶ Θεοφάνης, μετὰ τῶν ὁποίων ἰδιαιτέρως δεσμούς εἶχεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας. Ὅτε δέ δυσχεῖμεροι καιροὶ ἐνέσκησαν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ τῶν Ἁγίων Τόπων ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι ἤλθον ἐνδεδυμένοι ὡς φίλοι, οἱ ἀοίδιμοι οὗτοι Πατριάρχαι διεκινδύνευσαν τὴν ζωὴν αὐτῶν καὶ ἐξεδαπάνησαν περιουσίας ὀλοκλήρους, ἄχρις οὗ φθάσουν εἰς τὴν κατάστασιν τὴν καλουμένην τοῦ Προσκυνηματικοῦ καθεστῶτος, τὴν ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ κατοχυροῦσαν τὰ δικαιώματα ἡμῶν.

Πνευματικὸν ἐπίτευγμα ἀνυπολογίστου ἀξίας καὶ θαῦμα τῆς πίστεως τῶν Ὁρθοδόξων τυγχάνει ὄντως τὸ Ἱερόν τοῦτο Κουβούκλιον ὑπεράνω καὶ πέριξ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου, τὸ προσφυῶς χαρακτηρισθὲν ὑπὸ τῶν Πατέρων Ἡμῶν ὡς: «Κτῆμα καὶ ἀφιέρωμα τῷ Χριστῷ τῶν Ὁρθοδόξων Ρωμαίων τὸ 1810».

Ἐπὶ τοιαύτῃ ἀγιοπροσκυνηματικῇ παραδόσει σεμνῶς καυχώμενοι, εὐχαριστοῦμεν θεῷ τῷ ἀξιῶσαντι ἡμᾶς, ἵνα διακονῶμεν τὸ σωτήριον καὶ λυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Σωτήρος Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῶν τόπων, ἐν οἷς οὗτος κατὰ σάρκα ἐγεννήθη ἐφανερώθη, ἐσταυρώθη, ἀνέστη, ἀνελήθη καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερώου τῆς Ἁγίας Σιών τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον παρά τοῦ Πατρὸς τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις ἔπεμψε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἀνά τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ἐξαπέστειλε.

Εὐχαριστοῦμεν θεῷ ἐπὶ τῇ συλλειτουργίᾳ ταύτῃ μετὰ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἐν αὐτῷ τῷ Ζωοδόχῳ Κυριακῷ Μνήματι καὶ διαβεβαιοῦμεν Αὐτὴν ὅτι συνεχῶς ἐσόμεθα μνήμοντες Αὐτῆς καὶ τῆς τιμίας Αὐτῆς συνοδείας καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐνεπιστεύθη Αὐτῇ.

Ἐκ ψυχῆς εὐχόμεθα, ὅπως ὁ ἀναστάς Κύριος μακροήμερεύῃ Αὐτὴν ἐν ὑγιείᾳ, δυνάμει καὶ εὐσταθείᾳ καὶ στερεοῖ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐφ' ἧς ἀνέκαθεν ἀδιασαλεύτως καὶ ἀναμφιταλαντεύτως ἐπορεύθη. Ἀμήν.

Ἀντιφωνῶν ὁ Μακαριώτατος Πολωνίας εἶπε τὰ κάτωθι:

«Μακαριώτατε, ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ, Πατριάρχα Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης κ.κ. Θεόφιλε, Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας δι' ὅσα εἶπατε, μαρτυροῦντα ἀγάπην πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν διεπιστώσαμεν καὶ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν Ὑμῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας. Τὴν μαρτυρίαν ταύτην δίδετε καὶ ἐνταῦθα εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον τοῦ Χριστοῦ. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ ἐπίκεντρον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ἐπίκεντρον τῆς πίστεως μας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου διῆλθον αἱ μορφαί, τὰς ὁποίας ἀναφέρατε καὶ τὸ ὁποῖον θά ἴσταται μέχρις συντελείας τοῦ κόσμου, χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς ὧν ἀναφέρατε καὶ Ὑμῶν προσωπικῶς. Οἱ ἥρωες ἔχουν τὰ προνόμια νὰ ἐπιτελοῦν ἔργα ὡς τὸ Ὑμέτερον. Χάρις εἰς Ὑμᾶς Μακαριώτατε, χάρις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων, κρατοῦνται τὰ προσκυνήματα

Ἡμεῖς διοργανώνομεν τὴν προσκυνηματικὴν ἡμῶν ἐκδρομὴν. Ἡ χαρὰ Ἡμῶν εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ τὴν ὀφείλομεν εἰς Ὑμᾶς, ἰδίᾳ δὲ ἡ χαρὰ Ἡμῶν γίνεται μεγαλυτέρα, λόγῳ τῆς θ. Λειτουργίας, τὴν ὁποίαν εἶχομεν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον. Αὕτη μᾶς ἤνωσεν ἔτι στενότερον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν πίστιν. Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ Ὑμᾶς διὰ τὴν νύκτα ταύτην καὶ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν Ἡμῶν εἰς Πολωνίαν. Ἡ προσευχὴ εἶναι μεγάλη δύναμις εἰς τὴν ζωὴν μας, διὰ τοῦτο, παρακαλῶ Ὑμᾶς Μακαριώτατε, νὰ προσεύχεσθε δι' Ἡμᾶς, νὰ προσεύχεσθε διὰ τὸ Ὁρθόδοξον ποιμνιον τῆς Πολωνίας.

Εὐχαριστῶ. Ἔτη πολλά».

Μετά τοῦτο ἠκολούθησε δεξίωσις ὑπὸ τοῦ Παρασκευοφύλακος τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰσιδώρου, τοῦ Μοναχοῦ Νικολάου καὶ τῶν ἄλλων διακονητῶν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως μετὰ χαρᾶς πεπληρωμένης καὶ δοξολογίας βαθείας πρὸς τὸν Πανάγαθον θεόν διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπ' Αὐτοῦ ἑορταστικὴν ἐμπειρίαν ταύτην.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καὶ ἡ Ἀδελφότης παρέθεσαν τράπεζαν εἰς τὸν Μητροπολίτην Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας κ.κ. Σάββαν καὶ τὴν συνοδείαν Αὐτοῦ.

Διαρκούσης τῆς νηστησίμου ταύτης τραπέζης, -καθ' ὅτι ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων-, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον Μητροπολίτην Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας ἀγγλιστί (βλέπε ηλεκτρονικὸν σύνδεσμον <http://en.jerusalem-patriarchate.info/2010/11/28/1074/>) .Κατακλείων τὴν προσφώνησιν Αὐτοῦ ὁ Μακαριώτατος προσέφερε εἰς τὸν Ἅγιον Πολωνίας δύο ἀσημένια κηροπήγια, ἵνα δι' αὐτῶν ἀνάπτη Οὗτος, ὡς εἶπε, τὸ φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ἀντιφωνῶν ὁ Ἅγιος Πολωνίας εἶπεν:

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Ἱερεῖς,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ τράπεζα εἶναι συνέχεια τῆς θ. Κοινωνίας τῆς θ. Λειτουργίας, τὴν ὁποίαν ἐτελέσαμεν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον. Αὕτη ἐκφράζει τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην Ὑμῶν πρὸς Ἡμᾶς. Εὐχαριστῶ διὰ ταύτην καὶ διὰ τὰ λόγια Ὑμῶν πρὸς Ἡμᾶς. Αἱ σχέσεις ἀγάπης καὶ συνεργασίας Ἡμῶν εἶναι συνέχεια παλαιῶν τοιούτων σχέσεων τῶν προκατόχων Ἡμῶν. Ὅτε ἡ Οὐνία ἤρχισε νὰ δημιουργῇ προβλήματα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας, ὁ προκατόχος Ὑμῶν μακαριστὸς Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Παΐσιος ἀπεκατέστησε τὴν τάξιν διὰ τῆς χειροτονίας Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων. Τό 1927 ὁ Προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας ἔλαβε ράβδον παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολυμων Δαμιανοῦ, τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον φυλάσσομεν καὶ ἐπιδίδομεν εἰς ἕκαστον νέον Μητροπολίτην Πολωνίας, ὡς ἀπτὸν σημεῖον τοῦ ἐν Χριστῷ συνδέσμου τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Ὁ ὀσιολογιώτατος ἱεροδιάκονος π. Ἀλέξανδρος ἐπίσης εἶναι τὸ πρόσωπον συνδέσμου τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Ἡ Πολωνία διατηρεῖ καλὰς σχέσεις καὶ μέ τὸ

κράτος τοῦ Ἰσραήλ. Αἱ σχέσεις αὐταί δύνανται νά ἀποβαίνουν πρὸς ὄφελος τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Καί πάλιν εὐχαριστοῦμεν, Μακαριώτατε, διὰ τὴν ἀβραμιαίαν Ὑμῶν φιλοξενίαν. Ἡ ἐπίσημος εἰρηνικὴ Ὑμῶν ἐπίσκεψις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας παραμένει ἱστορικόν γεγονός, συνεχίζον τὴν παράδοσιν τῶν προκατόχων Ὑμῶν».

Ἐπὶ τούτοις ὁ Ἅγιος Πολωνίας ἐπέδωσεν εἰς τὸν Μακαριώτατον δίτομον ἄλμπουμ μετὰ τῶν θησαυρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Μητροπολίτην Βαρσοβίας τὸν μετέχοντα τῆς τραπέζης κ. Ἰωάννην Τλήλ, διακεκριμένον μέλος τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας, ἄγοντα τὸ 85^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, μοναχὸν ἄνευ ράσου, ὡς ἐχαρακτήσεν αὐτόν, πρόσφυγα ἐντὸς τῆς ἰδίας αὐτοῦ πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων καὶ συγγραφέα τοῦ ἱστορικωτάτου βιβλίου αὐτοῦ “I am Jerusalem”.

Τοῦτο ὁ κ. Τλήλ ἔδωσεν εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, ὁ ὅποιος, ὡς εἶπεν, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῶν Ἱεροσολύμων νά προσφέρῃ ἐκ μέρους του εἰς τὸν Μητροπολίτην Βαρσοβίας, ἐπισημαίνων ὅτι διὰ πρώτην φοράν ἠκούσθησαν τὸ μεσονύκτιον ἄνευ καθεστωτικοῦ λόγου οἱ κώδωνες τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Εἰς τὸ βιβλίον του ὁ κ. Τλήλ κάμνει λόγον καὶ περὶ Πολωνῶν προσφύγων, τοὺς ὁποίους συνήνησε. Μετὰ τοῦτο, δύο ἐκ τῶν ἱερέων συνοδῶν τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Πολωνίας προσεφώνησαν τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον, ὑπογραμμίζοντες τὴν βαθεῖαν πνευματικὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε δι’ αὐτούς τὸ προσκύνημα, ἵνα ἴδουν ἰδίους ὄμμασιν τοὺς τόπους τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ὁποίους διαφυλάσσει καὶ διαποιμαίνει ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Διὰ τούτων ἐν εὐφροσύνῃ πνευματικῇ καὶ ὑλικῇ καὶ δοξολογίᾳ πρὸς τὸν Θεόν ἦλθεν εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ἡ πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας καὶ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ παρατεθεῖσα τράπεζα.

Τὸ μεταμεσονύκτιον τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Μητροπολίτης Πολωνίας κ.κ. Σάββας μετὰ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Φρικτὸν Γολγοθάν, συλλειτουργοῦντος Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ πολλῶν Ἁγιοταφίτων Πατέρων τὴν δέ μεθεπομένην ὁ Ἅγιος Πολωνίας, συμφώνως πρὸς τὴν προσκυνηματικὴν αὐτοῦ περιήγησιν, θά λειτουργήσῃ εἰς τὸ θεοδέγμον Ἅγιον Σπήλαιον ἐν Βηθλεέμ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_2_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Συνάξεως τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς τὴν Κυριακὴν, 8^η/21^η Νοεμβρίου 2010, εἰς τὴν Ἱεράν αὐτῶν Μονὴν ἐν Ἰόππῃ

(Jaffa), αλλά και εις τήν Ίεράν Μονήν αὐτῶν ἐν τῇ Παλαιᾷ Πόλει τῶν Ἱεροσολύμων.

Εἰς τόν Ἑσπερινόν ἐν τῇ Ίερᾷ αὐτῶν Μονῇ ἐν τῇ Παλαιᾷ Πόλει, ἐν εὐπρεπῇ πληρότητι ἀνεκαινισμένη ὑπό τοῦ καθηγουμένου Ὀσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Δημητρίου, προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προσελθὼν μετὰ συνοδείας, μετεχόντων δέ μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν καὶ ὁμογενῶν τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων. Τῆς θ. Λειτουργίας προεξῆρξεν τὴν ἐπομένην, Κυριακὴν, ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς, ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, μετέσχον δέ αὐτῆς ἐν κατανύξει πολλῇ Ἕλληνες ὁμογενεῖς τῆς παροικίας ἀλλὰ καὶ ἀραβόφωνοι, ρωσσόφωνοι καὶ ρουμανόφωνοι, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τὴν Ἰόππην ἐωρτάσθη πανηγυρικώτατα ἡ ἑορτὴ εἰς τὴν ἱστορικὴν Ίεράν παραθαλασσίαν Μονὴν τοῦ Πατριαρχείου, ἧς ὁ Ναός ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀρχαγγέλων, καεῖς τὸ 1963, ἀνεκαινίσθη ἐκ βάρων μεταξύ τῶν ἐτῶν 1995-2000 καὶ ἠγιογραφήθη δαπάναις τοῦ καθηγουμένου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ.

Διὰ τὸν ἑορτασμόν προσῆλθεν εἰς τὴν Ίεράν Μονὴν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετὰ συνοδείας ἐξ Ἱεροσολύμων. Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν πρὸ τῆς Μονῆς ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός μετὰ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τῶν παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων, τῶν ἱερέων τῶν ὑπηρετούντων ἐν τῇ Μονῇ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερομονάχων τῶν ὁμόρων πόλεων τῆς Ἰόππης, Λύδδης καὶ Ρέμλης καὶ ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων προσκόπων τῆς Ἰόππης.

Ἐνδυθεὶς ὁ Μακαριώτατος πρὸ τῆς πύλης τοῦ Ναοῦ μανδύαν καὶ εὐλογήσας τὴν εἴσοδον, προεξῆρξε τοῦ Ὁρθοῦ καὶ τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, ἀνακαινιστοῦ ἐκ βάρων τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, τοῦ παρεπιδημοῦντος Μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως κ. Νικολάου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Βουλγαρίας, τοῦ παρεπιδημοῦντος Ἀρχιεπισκόπου Τομῆ κ. Θεοδοσίου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας, τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως καὶ Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, τῇ παρουσίᾳ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς τὸ Τέλ Ἀβίβ, Πρέσβεως κ. Κυριακοῦ Λουκάκη καὶ τῶν ἄλλων ἀκολούθων τῆς Πρεσβείας, ψάλλοντος τοῦ προσκληθέντος ἐξ Ἑλλάδος πρωτοψάλτου Πτολεμαΐδος κ. Βλαχοδήμου Θωμᾶ εἰς ἀκριβὲς βυζαντινὸν μέλος καὶ κατανύσσοντος τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τῆς στεντορείου καθαρᾶς φωνῆς αὐτοῦ καὶ ψαλλόντων ἐπίσης τῶν ἱεροψαλτῶν Ἰόππης εἰς ἀραβικὴν καὶ ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ μετεχόντων ἐν κατανύξει πολλῶν Ὀρθοδόξων διαφόρων ἐθνικοτήτων ἀθρόως προσελθόντων, Ρώσων, Ρουμάνων, Ἀράβων, Οὐκρανῶν, μιᾶς ὅμως πίστεως, τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου. Ἡ θεία Λειτουργία συμπεριέλαβε ὅλας τὰς ἐθνικότητας καὶ συνήνωσεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὡς μέλη ἑνός καὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος Αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ εὐσεβὲς τοῦτο ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τὸ Κοινωνικόν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἔχουσα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Τῷ ἀύλῳ θρόνῳ περικυκλοῦντες νοεραὶ οὐσίαι, θεῖοι ἄσώματοι, τὴν Τρισάγιον ὥδῃν τῷ πρῦτανι θεῷ φλογεροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἄδετε• Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ Πατήρ ὁ ἄναρχος. Ἅγιος ἰσχυρός, ὁ Υἱός ὁ συνάναρχος. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ ὁμοούσιον

Πνεῦμα, τό σύν Πατρί καί Υἱῷ συνοξαζόμενον», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

Τῶν νοερῶν οὐσιῶν καί θείων ἀσωμάτων, τιμίων ἐπουρανίων ἀύλων Δυνάμεων ἑορτήν, δηλονότι τήν Σύναξιν τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί τῶν λοιπῶν ἀγίων ἀσωμάτων καί οὐρανίων ἀγγελικῶν ταγμάτων λαμπρῶς πανηγυρίζει σήμερον ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία.

Ἡ ἑορτή καί πανήγυρις αὕτη τῶν νοερῶν οὐσιῶν καί ἐπουρανίων ἀύλων Δυνάμεων, τῶν Ἀγγέλων, ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο διότι δι' αὐτῶν τῶν νοερῶν οὐσιῶν καί δῆ διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ἀπεκαλύφθη εἰς ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν, «τό θεῖον καί ὄντως μέγα μυστηριον, ἐν μήτρα σωματούμενον παρθενικῇ τόν ἀσώματον καί γενόμενον ἄνθρωπον, εἰς τό σῶσαι τόν ἄνθρωπον θεόν Λόγον τόν Χριστόν».

“Χαίρει χαρᾶ πάντα τά πέρατα σήμερον”, λέγει ὁ ὑμνωδός, “τήν αἰσίαν μνήμην ἑορτάζοντα, τῶν Ἀρχαγγέλων Σου, ὁ θεός, Μιχαήλ τοῦ θείου καί Γαβριήλ τοῦ θεόφρονος• συγχαίρει δέ πᾶσα τῶν ἀγγέλων ἡ τάξις ὅτι σῴζεται κόσμος τῇ σκέπη αὐτῶν”.

Καί «σῴζεται κόσμος τῇ σκέπη αὐτῶν», διότι κατά τόν σοφόν Ἀπόστολον Παῦλον οἱ ἄγγελοι εἶναι «λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τούς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν», (Ἐβρ. Α', 14). Τό δέ ἔργον τῶν ἀγγέλων ἔγκειται εἰς τό νά δοξάζουν ἀφ' ἐνός τόν θεόν λειτουργικῶς, λέγοντες: «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος ὁ θεός ὁ Παντοκράτωρ, ὁ ἦν καί ὁ ὢν καί ὁ ἐρχόμενος» (Ἀπ. Δ', 8), ἀλλά καί δοξολογικῶς αἰνοῦντες τόν θεόν καί λέγοντες: «Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», (Λουκ. 2, 14). Ἀφ' ἑτέρου, τό ἔργον τῶν ἀγγέλων ἔγκειται εἰς τό νά διαδραματίζουν βοηθητικόν μέρος εἰς τήν θείαν περί τό ἀθρώπινον γένος οἰκονομίαν, δηλαδή νά προστατεύουν τούς δικαίους, νά «ἀποφέρουν», εἰς τόν οὐρανόν τάς ψυχάς των, (Λουκ. Ιστ', 22) καί νά συνάζουν καί χωρίζουν τούς δικαίους καί τούς ἀδίκους κατά τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως (Ματθ. Ιγ' 41, 42).

Ἡ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ σεσαρκωμένου θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ ἀποκαλυφθεῖσα ἡμῖν ἀλήθεια καί ἡ δι' Αὐτοῦ [τοῦ Χριστοῦ] δοθεῖσα χάρις καταργεῖ τήν περί τά φαινόμενα καί μή ὀρώμενα φιλοσοφικήν τῶν Ἑλλήνων ἀντίληψιν καί ἀναδεικνύει τήν ἐνότητα τοῦ φυσικοῦ καί μεταφυσικοῦ κόσμου. Ἡ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, φανερώνει τήν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ κοινωνίαν τῶν πολιτῶν τοῦ κόσμου τούτου μετά τῶν πολιτῶν τοῦ νοητοῦ καί πνευματικοῦ στερεώματος. Ἴδού τί λέγει ὁ Μέγας Παῦλος εἰς τήν πρός Ἑβραίους αὐτοῦ ἐπιστολήν, ἀναφερόμενος εἰς τήν ὑπεροχήν τῆς Χάριτος τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐπί τοῦ νόμου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: «Προσεληλύθατε Σιών ὄρει καί πόλει θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ καί μυριάσι ἀγγέλων πανηγύρει καί Ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων καί κριτῇ θεῷ πάντων καί πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων», (Ἐβρ. 12, 22-23). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: “Δέν ἀντικρύσατε λοιπόν τά τόσον φοβερά καί τρομακτικά περιστατικά, ὑπό τά ὁποῖα ἐγένεον ἡ Παλαιά Διαθήκη. Ἄλλ' ἔχετε προσέλθει εἰς τό ὄρος τῆς πνευματικῆς Σιών καί εἰς τήν πόλιν τοῦ θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ εἰς τήν ἐπουράνιον Ἱερουσαλήμ καί εἰς μυριάδας ἀγγέλων, πού πανηγυρίζουν καί σκορποῦν χαράν καί ὄχι τρόμον. Ἐχετε προσέλθει καί εἰς τήν

σύναξιν τῶν ἐκλεκτῶν καί προσφιλῶν τέκνων τοῦ θεοῦ, πού ἔχουν καταγραφῆ πολῖται εἰς τούς οὐρανοὺς. Ἐπλησιάσατε καί εἰς τόν θεόν, ὁ Ὅποιος εἶναι κριτής ὄλων. Ἐπλησιάσατε καί εἰς τά πνεύματα τῶν δικαίων, πού ἔχουν γίνει τέλειοι”.

Ἐξ ἄλλου, ὁ τόπος τῆς παρουσίας τῶν ἀγγέλων εἶναι τόσον ὁ οὐρανός ὅσον καί ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησίας. “Ἀνάβηθι λοιπόν καί ἐπί τά ἄνω”, προτρέπει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων τούς κατηχουμένους. “Ἀνάβηθί μοι τῆ διανοίᾳ καί εἰς πρῶτον οὐρανόν καί βλέπε μοι τοσαύτας ἐκεῖ μυριάδας ἀναριθμήτους ἀγγέλων, ὑπερανάβηθι τοῖς λογισμοῖς, εἰ δύνασαι, καί ἀνωτέρω, βλέπε μοι καί ἀρχαγγέλους, καί πνεύματα, δυνάμεις, ἀρχάς, ἐξουσίας, θρόνους. Τούτων πάντων ἐπιστάτης παρά θεοῦ καί διδάσκαλος καί ἀγιοποιός ὁ Παράκλητος”, (Κυρίλ. Κατ. 16, 23). Κατά δέ τόν ἱερόν Χρυσόστομον: «εἰ γάρ πᾶς ὁ ἀήρ ἀγγέλων ἐμπέπλησται, πολλῶ μᾶλλον ἢ Ἐκκλησία».

Τοῦτο δέ καταφαίνεται καί ἀπό τήν ἀγιογραφικήν καί ἀγιοπατερικήν θεώρησιν τῆς φύσεως τῶν ἀγγέλων. Οὗτοι θεωροῦνται ὡς πρόσωπα καί ὑποστάσεις ἔχοντες τήν φύσιν αὐτῶν κτιστῆν ἀνάλογον πρός τήν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν προκειμένῳ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀποφαίνεται περί τῶν ἀγγέλων λέγων: «Ἄγγελος τοίνυν ἐστίν οὐσία νοερά, ἀσώματος δέ λέγεται καί ἄυλος ὅσον πρός ἡμᾶς», (P.G. 94, 865), δηλονότι ἐν σχέσει μέ τήν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν.

Ἡ ὑπό τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀποδιδομένη ἐόρτιος τιμή εἰς τήν μνήμην τῶν ἀύλων νοερῶν καί ἀσωμάτων Δυνάμεων γενικώτερον καί τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καί Γαβριήλ εἰδικώτερον θεμελιοῦται ἐπί τῶν Κυριακῶν λόγων τῶν ἀγίων Εὐαγγελιστῶν: «ὅς γάρ ἐάν ἐπαισχυνθῆ με καί τούς ἐμούς λόγους ἐν τῆ γενεᾷ ταύτῃ τῆ μοιχαλίδι καί ἀμαρτωλῶ καί ὁ Ὑἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῆ δόξῃ τοῦ Πατρός αὐτοῦ μετά τῶν ἀγγέλων τῶν ἀγίων», (Μάρκ. 8, 38-39), καί ἀλλαχοῦ: «Οὕτω λέγω ὑμῖν χαρά γίνεται ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ θεοῦ ἐπί ἐνί ἀμαρτωλῶ μετανοοῦντι», (Λουκ. 15, 10).

Αὐτῆς τῆς χαρᾶς τῶν ἀγγέλων ζηλώσωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐξαιτούμενοι τὰς προστασίας καί πρεσβείας τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ καί Γαβριήλ, μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Τῶν ἀγγέλων ζηλώσωμεν τόν βίον καί τὰς φρένας, πτερῶσωμεν εἰς ὕψος καί σύν αὐτοῖς ἀύλως ἀναμέλψωμεν, Κύριον ὑμνοῦντες καί ὑπερυψοῦντες εἰς πάντα τούς αἰῶνας». Ἀμήν.

Ἄμα τῷ τέλει τῆς θ. Λειτουργίας ἐτελέσθη Δοξολογία, καθ’ ὅτι ἡ ἐορτή τῶν Ἀρχαγγέλων εἶναι ἡ ἐορτή τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τοῦ Ἔθνους. Εἰς τήν Δοξολογίαν ταύτην παρέστη ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἰσραήλ κ. Κυριακός Λουκάκης, οἱ Στρατιωτικοί καί οἱ ἄλλοι ἀκόλουθοι τῆς Πρεσβείας. Ἀνεπέμφθη εὐχαριστήριος δέησις πρός τόν θεόν διά τήν ἐλευθερίαν, τήν ὁποίαν ἐχάρισεν εἰς τὰς μάχας τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, δέησις ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί θεοφιλῶς πεσόντων ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος καί δέησις ὑπέρ διαφυλάξεως τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων διά τήν προστασίαν τοῦ Ἔθνους ἡμῶν ἐν καιροῖς κινδύνου.

Τήν θεϊαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξιῶσις ἐν τῷ ἡγουμενείῳ, ἀκολούθως δέ ἀβραμιαία τράπεζα, παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ.

Ἐπαινῶν τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰόππης διά τό ἔργον αὐτοῦ. ὁ

Μακαριώτατος ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ διὰ τὴν ἔδραν Αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις δοξολογῶν τὸν Θεὸν διὰ τὴν δωρηθεῖσαν ὑπ'Αὐτοῦ ἑορτὴν ταύτην τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_3_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὴν Τρίτην, 3^{ην}/16^{ην} Νοεμβρίου 2010, ἐωρτάσθη ἡ ἑορτὴ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου πρωτίστως εἰς τὴν πόλιν τῆς Λύδδης, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ ὄνομά του ὠνομάσθη καὶ Γεωργιούπολις.

Ἡ Λύδδα εἶναι γνωστὴ ὡς ἀρχαία ἑλληνικὴ καὶ ἑλληνιστικὴ πόλις καὶ μέ τὸ ὄνομα Διόσπολις, ἐπειδὴ ἦτο ἐν ἐκ τῶν κέντρων λατρείας τοῦ Διός. Ἡ Λύδδα ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ὡς πόλις ἱεραποστολῆς τῶν ἀποστόλων μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου. Εἰς τὴν Λύδδαν ἐθεράπευσεν ὁ ἀπόστολος Πέτρος διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ τὸν παράλυτον Αἰνέαν. (Πράξ. 9,33-35). Ἐκ τῆς Λύδδης ἐξεκίνησεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰόππην, ὅπου ἀνέστησε τὴν ἐλεήμονα Ταβιθά. (Πράξ. 9, 36-42).

Ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου, σπαρεῖς ὑπὸ τῶν ἀποστόλων εἰς τὴν Λύδδαν, ἔφερε καρπούς, χριστιανούς πιστεύσαντας, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτισαν τὴν ἐν Λύδδῃ οὖσαν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν.

Οἱ χριστιανοὶ τῆς πρωτοχριστιανικῆς αὐτῆς Κοινότητος ἐδέχθησαν τὸ ἱερόν λείψانون τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ὁ ὁποῖος εἶλκε τὴν καταγωγὴν ἐκ πατρὸς μὲν ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, ἐκ μητρὸς δὲ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην καὶ ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ τὸ μαρτύριόν του εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, τὸ 305 μ.Χ., εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν ὑπηρέτην του νὰ μεταφέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του.

Οἱ χριστιανοὶ τῆς Λύδδης ἐνεταφίασαν τὸ σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν καὶ προσέφεραν εἰς αὐτόν τὰς νενομισμένας διὰ τοὺς μάρτυρας τιμὰς εἰς μικρὸν εὐκτήριο οἶκον αὐτῶν.

Ὅτε, θεία οἰκονομία, ἦλθεν ὁ καιρὸς καὶ ἔλαμψεν ἡ εὐσέβεια ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου τὸ 312 μ.Χ. καὶ ἐν συνεχείᾳ τούτου ἦλθεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἁγία Ἑλένη εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν τὸ 326 μ. Χ. καὶ ἀνήγειρε τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθελέμ καὶ ἄλλους ναοὺς εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Τότε, τῇ αἰτήσει τῶν

χριστιανῶν τῆς Λύδης, ἀνήγειρε μεγαλοπρεπῆ ναόν ὑπεράνω τοῦ τάφου, εἰς τόν ὁποῖον εἶχεν ἐνταφιασθῆ ὁ Ἅγιος Γεώργιος.

Ὁ Ναός αὐτός, ἐγκαινιασθείς, παρέμεινεν ἔκτοτε ὁ καθεδρικός Ναός τῆς Λύδης, συγκαταλεγόμενος μεταξύ τῶν πανσέπτων προσκυνημάτων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, χρησιμοποιηθείς ἀπό τοῦ 638 μ.Χ., ὡς καί κτιριακῶς ἐμφαίνεται, κατά τό ἡμισυ αὐτοῦ ὡς τέμενος.

Ὁ ναός οὗτος, ἱερόν προσκύνημα καί Ἱερά Μονή τοῦ Πατριαρχείου ἄχρι καί τῆς σήμερον, μέ ἱερομόναχον Ἀγιοταφίτην καθηγούμενον, ἀποτελεῖ καί τόν ἐνοριακόν Ναόν τῆς ἐν Λύδῃ Ἑλληνορθοδόξου ἀραβοφώνου Κοινότητος, ἀριθμούσης περί τὰς 3.000 χιλιάδας μέλη.

Πρός τό ἱερόν τοῦτο προσκύνημα κατηυθύνθη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' μετά συνοδείας τήν πρωίαν τῆς 3^{ης} / 16^{ης} Νοεμβρίου 2010 διά τήν ἑορτήν τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί τῆς μνήμης τῶν Ἐγκαινίων τοῦ ἱερωτάτου ναοῦ αὐτοῦ.

Φθάσας εἰς τήν πόλιν τῆς Λύδης ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά συνοδείας Ἀρχιερέων καί Ἱερέων, προὔπαντήθη ὑπό τῶν Ὀρθοδόξων Προσκόπων τῆς πόλεως, τῇ τιμητικῇ προπορεύσει καί ἐν ἐκτελέσει μουσικῆς τῶν ὁποίων, κατηυθύνθη πρὸς τόν ἱερόν ναόν.

Φθάσας πρό τοῦ ναοῦ καί ἐνδυθείς μανδύαν, εἰσώδευσε, κατελθὼν καί προσκυνήσας εἰς τόν τάφον τοῦ Ἁγίου ἐν τῷ ὑπογείῳ παρεκκλησίῳ καί ἀκολούθως εὐλόγησας τὰ συνωστιζόμενα πλήθη τῶν πιστῶν Ὀρθοδόξων, ἀλλά καί ἄλλων ὁμολογιῶν καί Μουσουλμάνων, ἤρξατο τῶν Καταβασιῶν.

Τῶν πιστῶν ἐν εὐλαβείᾳ ἀλλά καί φωνασκίᾳ, λόγω τοῦ συνωστισμοῦ, εἰσερχομένων εἰς τόν ναόν, κατερχομένων καί προσκυνούντων εἰς τόν τάφον τοῦ Ἁγίου, ἐτελέσθη ἡ θ. Λειτουργία, συλλειτουργούντων τοῦ Μακαριωτάτου τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν, καί Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί Ἱερομονάχων Ἀγιοταφιτῶν καί ἐγγάμων ἱερέων Ἑλληνορθοδόξων ἀραβοφώνων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου εἰς τό Ἰσραήλ καί εἰς τὰς κατεχομένας περιοχάς καί παρεπιδημούντων ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν Ρωσίας καί Ρουμανίας.

Εἰς τό Κοινωνικόν ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον περί τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἔχοντα ὡς ἔπεται ἐλληνιστί:

«Ἀξίως τοῦ ὀνόματος ἐπολιτεύσω, στρατιῶτα Γεώργιε. Τόν σταυρόν γάρ τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τήν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθεῖσαν γῆν ἐκαλλιέργησας καί τήν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως κλῆμα κατεφύτευσας. Ὅθεν βλυστάνεις ἰάματα τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς καί Τριάδος γεωργός δίκαιος ἀνεδείχθης. Πρέσβευε, δεόμεθα, ὑπέρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καί σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Εἰς τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας προβάλλεται μέ πᾶσαν δυνατὴν ἀκρίβειαν ἡ μεγάλη καὶ ἐξέχουσα μεταξύ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα μεταξύ τῶν μαρτύρων αὐτῆς προσωπικότης τοῦ σήμερον τιμωμένου Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν ἐγκαινίων τοῦ φερωνύμου αὐτοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου ναοῦ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχαίαν καὶ βιβλικὴν πόλιν Λύδαν, τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς αὐτοῦ Πολυχρονίας τῆς μάρτυρος.

Τὸ μαρτύριον τοῦ Γεωργίου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ θά ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐκριζώσεως τῆς ἐκ τῆς διαβολικῆς πλάνης τῆς θρησκείας τῶν εἰδώλων χερσωθείσης γῆς διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Γεωργίου καταφυτεύσεως τοῦ κλίματος τῆς χριστιανικῆς πίστεως, δηλονότι τῆς σωζούσης ἀληθείας τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτο δέ συνέβη ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ, ὅτε σκληροὶ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες αἱματοκύλησαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἀπεγνωσμένην προσπάθειάν των νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἐθελοθρησκείαν αὐτῶν. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν καὶ ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς (284-305 μ.Χ.), ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποῦ ἐγεννήθη, ἔδρασε καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος Γεώργιος. Ἡ βασιλεία δέ τοῦ Διοκλητιανοῦ παρέμεινεν εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν διὰ τοὺς φοβεροὺς διωγμούς της, ὡς ἡ «ἐποχὴ τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

Μάρτυρες ἀψευδεῖς τῆς διαχρονικῆς μαρτυρίας τοῦ μαρτυρίου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων μέ τό εὐσεβές αὐτῆς χριστεπώνυμον ποίμνιον. Τό ποίμνιον τῆς «πονεμένης Ρωμηοσύνης», τῆς ὁποίας ὁ Μέγας Γεώργιος ἀνεδείχθη ὁ Ἅγιός της. Καὶ τοῦτο διότι ὁ Τροπαιοφόρος Γεώργιος, ὡς δοῦλος τῆς τελείας ἀγάπης, ὑπερασπιστὴς τῶν πτωχῶν, ἰατρός τῶν ἀσθενούντων, ὑπέρμαχος τῶν εὐσεβῶν βασιλέων, προσέτι δέ ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, «βλυστάνει ἰάματα τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς».

Πράγματι, ἀγαπητοί μου, ὁ Ἅγιος Γεώργιος βλυστάνει ἰάματα εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοῦ πιστεύοντα εἰς αὐτόν καὶ προσκυνοῦντα τὰ τίμια λείψανα αὐτοῦ. Ἴδού τί λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «ὡς ἥλιος ἔμψυχος τῇ σῇ ἀθλήσει φανεῖς, λειψάνων σου ὅλος λελαμπρυσμένος, τῇ τοῦ Πνεύματος [τοῦ Ἁγίου] αἴγλη, ἐκλάμπων τῇ οἰκουμένῃ ἰαμάτων ἀκτίνας Γεώργιε μέγалаθλε, πιστῶν ἢ ἀντίληψις».

Ἐξ ἄλλου ὁ λόγος τῆς πανηγυρικῆς συνάξεώς μας εἰς τὴν τοῦ Γεωργίου πόλιν καὶ ἐπώνυμον Ναόν αὐτοῦ δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς μνήμης τῆς καταθέσεως τῶν ἱαματικῶν λειψάνων αὐτοῦ ἐν τῷ κενῷ αὐτοῦ τάφῳ. Καί, ναί μέν ὁ μεγαλομάρτυς Γεώργιος, «θεσμῶ ἔδω φύσεως», δηλαδή ὑπέκυψε εἰς τοὺς ὄρους τῆς φύσεως, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη. Ὡς ἥλιος δέ ἔμψυχος ἀνατέλλει ἐκ τῆς γῆς διὰ τῶν λειψάνων του. Καὶ τοῦτο διότι ὁ πιστός μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἐλαμπρύνθη ὅλος, ὄχι μόνον εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τό διαμελισμένον ὑπὸ φρικτῶν μαρτυρίων σῶμα αὐτοῦ, διὰ τῆς αἴγλης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Τροπαιοφόρος Γεώργιος ἀνατέλλει ὡς ἔμψυχος ἥλιος ὄχι μόνον κατὰ τρόπον ἠθικόν καὶ μεταφορικόν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τρόπον φυσικόν καὶ ἐπαισθητόν. Καὶ τοῦτο διότι ἐπέτυχε τῆς θεώσεως αὐτοῦ. Ἡξιώθη δηλονότι τῆς κοινωνίας τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ φωτός τῆς ἀληθινῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὑιοῦ τοῦ θεοῦ, τοῦ θεώσαντος τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡμῶν. «Σύμμορφος Υἱός ἐξ ἀγεννήτου Πατρός γεννηθεῖς πρό τῶν αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων δέ αὐθις, διὰ τό ἀνθρώπινον ἐθέωσας», [Χριστέ ὁ θεός ἡμῶν].

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν τοῦ ἀνθρωπίνου φυράματος θέωσιν ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει ἡ

ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, οὗτινος ταῖς πρεσβείαις καί ἡμεῖς δεόμεθα ὑπὲρ καταλλαγῆς καί εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἐξαιρέτως δέ τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς ἡμῶν. Ἀμήν.

Μετά τόν θεῖον λόγον ἐν τῷ Κοινωνικῷ ὁ Μακαριώτατος καί οἱ ἱερεῖς μετέδωσαν τήν θ. Κοινωνίαν εἰς τούς ἀθρόως προσελθόντας πιστούς.

Εἰς τήν θ. Λειτουργίαν παρέστησαν οἱ διπλωματικοί ἀντιπρόσωποι, ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Τελ Ἀβίβ κ. Κυριάκος Λουκάκης, ὁ Charges d' Affaires τῆς Σερβίας κ. Milutin Stanojevic καί ὁ Πρέσβυς τῆς Οὐκρανίας κ. Vakhtang Jaoshvili.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε μικρά δεξίωσις ἀναψυχῆς εἰς τό ἡγουμενεῖον ὑπό τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Σωφρονίου, καθ' ἣν καί ἀνεπέμφθη δέησις καί ἐψάλη ὁ Πατριαρχικός Πολυχρονισμός.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α.Θ.Μ. μετά τῆς συνοδείας Αὐτοῦ κατηθύνθη εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Κοινότητος διὰ τό ἐόρτιον γεῦμα.

Ἐνταῦθα ὑπεδέχθησαν τόν Μακαριώτατον οἱ Πρόσκοποι τοῦ Ἰσραήλ ὑπό τόν κ. Νεεμάν Σχάδε, ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως Λύδδας κ. Ἴλάν Χαράρη, τό Κοινοτικόν Συμβούλιον καί λαός.

Ὁ Μακαριώτατος παρεκάθισεν εἰς τό γεῦμα μετά τῆς συνοδείας Αὐτοῦ καί πολλῶν προσκεκλημένων, μεταξύ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο οἱ προαναφερθέντες διπλωματικοί ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος, Σερβίας καί Οὐκρανίας καί ὁ Δήμαρχος κ. Ἴλάν Χαράρη. Διαρκούντος τοῦ γεύματος τό μουσικόν συγκρότημα τῶν Προσκόπων ἀπέδωκεν μουσικά ἀποσπάσματα. Ἠκολούθησε προσφώνησις τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος ὀδοντιάτρου κ. Γιοῦσεφ Χάνχαν, ἐκφράζοντος χαράν ἐπί τῇ συναντήσει πνευματικῶν τέκνων μετά πνευματικοῦ πατρός καί ζητούντος τήν συμπαράστασιν τοῦ Πατριαρχείου διὰ τήν λήψιν βοηθημάτων παρά τῆς Ἰσραηλινῆς Κοινότητος διὰ τήν δημιουργίαν ἔργων, τά ὁποῖα θά συντελέσουν εἰς τήν ἀνάπτυξιν τῆς Κοινότητος, κυρίως τήν προστασίαν τῆς νεότητος.

Οὗτος ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος Λύδδης ἐκαλωσώρισε τούς προσκεκλημένους εἰς τό γεῦμα, τούς ὡς ἄνω διπλωματικούς ἀντιπροσώπους, τόν Δήμαρχον, τόν ἐκπρόσωπον τῆς Κοινότητος τῆς παρακειμένης πόλεως τῆς Ἰόππης κ. Qdes Gabi καί τόν ἐκπρόσωπον τῆς παρακειμένης πόλεως τῆς Ρέμλης -Ἀριμαθαίας κ. Μισιέλ καί τούς ἐκπροσώπους τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Κοινοτήτων τῆς πόλεως. Ὁ κ. Χάνχαν ἐζήτησε ἀπό τόν παρόντα Ἑλληνα Πρέσβυν νά θέσῃ εἰς τήν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τό αἶτημα διὰ τήν ἐπαναχορήγησιν τῶν ἀπό ἔτους διακοπειῶν ὑποτροφιῶν πρὸς τούς Ἑλληνορθόδοξους Παλαιστινίους τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ Δήμαρχος κ. Ἴλάν Χαράρη ἐδεσμεύθη νά διαθέσῃ καί διὰ τήν Ἑλληνορθόδοξον Κοινότητα Λύδδης ἐκ τοῦ ἤδη ἐγκριθέντος μεγάλου ποσοῦ διὰ βοήθειαν ἀναπτύξεως τῆς πόλεως τῆς Λύδδης παρά τῆς Ἰσραηλινῆς Κυβερνήσεως. Τὰς προσφωνήσεις ἐπεσφράγισε διὰ προσφωνήσεως ὁ Μακαριώτατος. Κατακλείων τήν προσφώνησιν Αὐτοῦ, ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωκεν εἰς τόν Πρόεδρον κ. Γιοῦσεφ Χάνχαν προσφορὰν 10.000 χιλιάδων USD \$ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Κοινότητος Λύδδης καί μετάλλιον τῶν 1.500 ἐτῶν τοῦ Πατριαρχείου διὰ τόν ἐργαζόμενον μετά ζήλου ἐπί 25ετίαν εἰς τό Σῶμα τῶν Προσκόπων κ. Οὐαντήα Ἀμποῦ Μᾶνε.

Διά τούτων ἔλαβε τέλος ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πολιούχου τῆς Λύδης, ἡ ὁποία ἔγινεν αἰτία συγκεντρώσεως καί ἐπικοινωνίας οὐχί μόνον τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν ἀλλά καί πολλῶν ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Ἰουδαίων καί Μουσουλμάνων.

Ἡ ἑορτή τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου καί τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ αὐτοῦ ἐν Λύδῃ ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς εἰς τήν Λύδαν, οὐχ ἦττον ὅμως ἐωρτάσθη καί εἰς τήν Ἱερουσαλήμ εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Νοσοκομείου εἰς τήν Παλαιάν Πόλιν.

Ἐνταῦθα ἔλαβε χώραν Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας καί θ. Λειτουργία ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς, προεξάρχοντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἁκκρης-Πτολεμαίδος Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου καί μετεχόντων μοναχῶν, μοναζουσῶν καί ὁμογενῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν καί τῆς παροικίας τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐωρτάσθη καί εἰς τήν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν τοῦ Μπετζαλλᾶ κειμένην μεταξύ Βηθλεέμ καί Χεβρώνος, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου καί μετεχόντων τῶν πιστῶν τῶν πόλεων Βηθλεέμ, Χωρίου τῶν Ποιμένων καί Μπετζάλλας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_4_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου ἐωρτάσθη τήν Δευτέραν, 26^ν Ὀκτωβρίου / 8^ν Νοεμβρίου 2010, εἰς τόν ἀρχαῖον καί ἱερόν Ναόν αὐτοῦ, εὑρισκόμενον εἰς τό νοτιοδυτικόν τμήμα τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου τῶν Ἀγιοταφитῶν.

Παρά τόν Ναόν τοῦτον εὑρίσκεται ἡ Σχολή, ἡ φέρουσα τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου, παλαιότερον ἡ Ἱερατική Σχολή τοῦ Πατριαρχείου διά τήν προετοιμασίαν τῶν Ἀγιοταφитῶν κληρικῶν, νῦν δέ ἀραβόφωνος Σχολή τοῦ Πατριαρχείου διά τήν παιδείαν τῶν τέκνων αὐτοῦ καί τέκνων ἄλλων ὁμολογιῶν καί θρησκευμάτων.

Εἰς τόν ἱερόν ναόν τοῦτον ἐωρτάσθη ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου Δημητρίου δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας καί θ. Λειτουργίας ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς, προεξάρχοντος τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ὁ ὁποῖος καί ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς ἀθρώως προσελθόντας πιστούς, πολλῶν μέν ἐθνικοτήτων, Ἑλλήνων, Παλαιστινίων, Ρώσων καί Ρουμάνων, μιᾶς δέ πίστεως, τῆς τιμίας Ὁρθοδόξου.

Τελουμένης τῆς θ. Λειτουργίας, προσῆλθε διάπροσκύνησιν ἡ Α.Θ. Μακαριότης ὁ

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ΄ μετά συνοδείας Ἀγιοταφίτων μετά τήν ἀκολουθίαν αὐτῶν εἰς τόν Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς θ. Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος μετά Πατέρων Ἀγιοταφίτων προσῆλθεν εἰς τήν ἐν συνεχείᾳ τοῦ ναοῦ εὐρισκομένην εἰρημένην Ἀραβόφωνον Σχολήν. Ἐν αὐτῇ ὁ Διευθυντής της κ. Σαμίρ Ζανανίρη καί οἱ καθηγηταί μετά τῶν μαθητῶν εἶχον ἐτοιμάσει μικράν σχολικήν ἑορτήν, μέ ποιήματα καί διηγήσεις περί τοῦ προσώπου καί τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ὁ Μακαριώτατος προσφωνῶν, ἠλόγησε τάς ἐργασίας τῆς Σχολῆς, ὑπογραμμίζων τό παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὡς πιστοῦ μάρτυρος καί ὡς διδασκάλου τῆς πίστεως καί τήν συμβολήν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς τήν διατήρησιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῆς χριστιανικῆς ταυτότητος καί ἠυχήθη καλήν πρόοδον καί καλήν ἐπιτυχίαν εἰς τήν πνευματικήν καί μαθητικήν ζωήν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_5_placeholder

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΠΟΛΙΝ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΑΣ.

Τήν Κυριακήν, 25^{ην} Ὀκτωβρίου/ 7^{ην} Νοεμβρίου 2010, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετέβη μετά συνοδείας εἰς τήν Νεάπολιν τῆς Σαμαρείας.

Ἡ ἀρχαία αὐτή πόλις εἶναι ἡ γνωστή σήμερον ὑπό τό ὄνομα Ναμπλούς μεγάλη πόλις τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας. Εὐρίσκεται ἀναμέσον τῶν βιβλικῶν ὁρέων Γεβάλ καί Γαριζίν μέ τήν Κοινότητα τῶν Σαμαρειτῶν μέχρι τῆς σήμερον ἐπί τοῦ δευτέρου τῶν ὁρέων τούτων. Εἰς τό μέσον τῆς κοιλάδος τῆς σχηματιζομένης εἰς τούς πρόποδας τῶν ὁρέων τούτων εὐρίσκεται τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, παρά τό ὅποιον ὁ Κύριος συνωμίλησε μέ τήν Σαμαρείτιδα καί ἐμαρτύρησεν ὁ νεομάρτυς Ἀγιοταφίτης Ἅγιος Φιλούμενος καί ἐπί τοῦ ὁποίου ἀνήγειρε μεγαλοπρεπή καί περικαλλῆ ναόν ὁ ἡγούμενος Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος.

Εἰς τήν ἱεράν Μονήν τοῦ Φρέατος ἐστάθμευσεν ἐπ' ὀλίγον ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προερχόμενος ἐξ Ἱεροσολύμων καί ἀκολουθῶς τῇ τιμητικῇ συνοδείᾳ τῆς Ἀστυνομίας κατηυθύνθη πρός τήν συνοικίαν τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῆς Νεαπόλεως.

Ἐκεῖ συμβιώνει μετά τῶν Μουσουλμάνων κατοίκων τῆς πόλεως μικρά Ἑλληνορθόδοξος Ἀραβόφωνος Κοινότης τοῦ Πατριαρχείου, ἀριθμοῦσα περί τά 330 περίπου μέλη 75 οἰκογενειῶν.

Λατρευτικόν κέντρον τῆς Κοινότητος αὐτῆς εἶναι ὁ ἱερός ναός τοῦ Ἁγίου

Δημητρίου. Τοῦτον ἀνεκαίνισε προσφάτως ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ, πρεσβύτερος π. Γεώργιος Ἰουάδ.

Ἐπί τῇ ὀλοκληρώσει τῆς ἀνακαινίσεως ἡ Κοινότης προσεκάλεσε τόν Πατέρα αὐτῆς καί Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον.

Ἄνταποκρινόμενος ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τήν θ. Λειτουργίαν τήν Κυριακὴν, 25^ῃ Ὀκτωβρίου/7^ῃ Νοεμβρίου 2010, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Βηθλεέμ, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, ἡγουμένου τοῦ Φρέατος καί τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Ἰουάδ, τῇ παρουσίᾳ ἐκπροσώπων τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας, ἥτοι τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Πρωθυπουργοῦ, τοῦ Νομάρχου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καί τοῦ κ. Χάννα Ἴσσα, Ἐπιτρόπου τοῦ Ὑπουργείου Βακουφίων καί Συμβούλου ἐπί τῶν Χριστιανικῶν ὑποθέσεων.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς προσελθόντας πιστούς, ἔχοντα οὕτως ἑλληνιστί:

«Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστόν ἐνδυσάμενος κατεπολέμησας, ἐχθρόν τόν ἀνίσχυρον. Πλάνην γάρ τῶν ἀνόμων ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς. Διό σου καί τήν μνήμην σεπτῶς πανηγυρίζομεν».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου.

Ἡ σήμερον τελουμένη μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος Δημητρίου ἐν τῷ φερωνύμῳ ναῷ αὐτοῦ εἰς τήν μικράν πλήν ἱστορικὴν καί βιβλικὴν πόλιν ὑμῶν τῆς Νεαπόλεως φαιδρύνει οὐχί μόνον τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά περιποιεῖ καί καύχησιν πνευματικὴν εἰς πάντας ἡμᾶς τούς ἀποτελοῦντας τήν ἱεράν ταύτην εὐχαριστιακὴν καὶ λειτουργικὴν σύναξιν.

Διὰ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγομεν ὅτι «ἔχομεν οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ρωμ. 15,17) ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Δημητρίου, ὁ ὁποῖος ἐνεδύθη τόν Χριστόν, ἐν τῷ ἐνδύματι δέ τοῦ Χριστοῦ ὁ Δημήτριος κατεπολέμησε τόν ἀνίσχυρον καί εἰδωλομανῆ ἐχθρόν καί κατήργησε τῶν ἀνόμων τήν πλάνην.

Τό δέ ἔνδυμα τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τήν τελείαν πίστιν καί τήν ἀγάπην τοῦ Δημητρίου εἰς τόν Χριστόν. Τήν δέ ἐν Χριστῷ τελείαν πίστιν καί ἀγάπην του ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐπεσφράγισε διὰ τοῦ μαρτυρίου τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Τοῦ αἵματος, τό ὁποῖον ἐξέρρευσε ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστοῦ λογχευθείσης πλευρᾶς τοῦ θεόφρονος Δημητρίου.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὡς γνωστόν, ἐμαρτύρησεν εἰς τήν Θεσσαλονίκην, τήν πατρίδα του. Οἱ γονεῖς του τόν ἀνέθρεψαν μέ τήν Χριστιανικὴν τῆς πίστεως εὐσέβειαν. Ὁ ἴδιος δέ ἀνεδείχθη ὄχι μόνον μάρτυς, ἀλλά καί διδάσκαλος τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Συνελήφθη καί ἐφυλακίσθη εἰς Θεσσαλονίκην τῷ 290 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ, ὁ ὁποῖος μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην διὰ τήν παρακολούθησιν διαφόρων ἀγώνων. Κάποιος δέ βάρβαρος αὐτοῦ φίλος καί ἐπίσημος παλαιστής ὀνόματι Λυαῖος, ἐκαυχᾶτο διὰ τήν φυσικὴν δύναμιν καί τό μεγάλο μέγεθος τοῦ σώματος αὐτοῦ. Οὗτος προκαλοῦσε τούς θεατάς νά συναγωνισθοῦν μαζί του. «Ταῦτα ἰδών», ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Συναξαριστής, «νεανίας τις Νέστωρ

καλούμενος καί γνώριμος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἔρχεται πρὸς τὸν Ἅγιον, εὐρισκόμενον εἰς τὴν φυλακὴν, ἐξαιτούμενος τὰς εὐχὰς αὐτοῦ πρὸς μονομαχίαν. Λαβὼν δὲ αὐτὰς διὰ τῆς σφραγίσεως τοῦ τιμίου σταυροῦ, παρρησιάζεται εἰς τὸ στάδιον καί εἰπὼν: «ὁ Θεὸς Δημητρίου βοήθει μοι!» συμπλέκεται τῷ Λυαίῳ καί βαλὼν αὐτῷ καιρίαν πληγὴν κατὰ καρδίας ἀφῆκεν ἄπνουν ἀπὸ τῆς γῆς τὸν πρῶην μαγάλαυχον. Ὁ δὲ Μαξιμιανός, εἰς ἄκρον λυπηθεὶς ἐπὶ τούτῳ καί τὴν αἰτίαν μαθὼν, προσέταξεν ἀμέσως τὸν μὲν Δημήτριον νὰ τὸν λογχεύσουν τὸν δὲ Νέστορα νὰ φονεύσουν μέ τὸ ἴδιον ξίφος».

Τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγάπης καί τῆς δικαιοσύνης τοῦ ἐν Χριστῷ μαρτυρίου τοῦ διδασκάλου Δημητρίου καί τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Νέστορος ἐγένετο πρόδρομος καί συμμάρτυς ὁ ἐγχώριος ὑμῶν χριστιανὸς φιλόσοφος καί ἀπολογητὴς ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου τῷ 167 ἔτει, Ἅγιος μάρτυς Ἰουστίνος, ἐπὶ δὲ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὁ παρά τὸ Φρέαρ τοῦ Ἰακώβου μαρτυρήσας διὰ τὴν πίστιν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ Ἁγιοταφίτης Ἱερομόναχος Φιλούμενος ὁ νεομάρτυς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὁ σήμερον τιμώμενος Ἅγιος Δημήτριος διακρίνεται μεταξὺ τοῦ νέφους τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὄχι μόνον διὰ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καί διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν θαυμάτων, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τοῦτον τὸν δι' ὑμᾶς σταυρωθέντα καί ἀναστάντα Χριστόν.

«Πάθει τὸ πάθος μιμούμενος», ψάλλει ὁ ὑμνωδός, «τό ζωηφόρον Χριστοῦ παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε. Καί διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ρυόμενος, ἔχων εὐάρεστον παρρησίαν ἔνδοξε, πρὸς τὸν Χριστόν, ᾧ καί νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος».

Τὴν εὐάρεστον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου παρρησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καί τὴν πληρότητα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καί Πατρός ἢ μέ ἄλλα λόγια τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νὰ ἀποκτήσωμεν, ταῖς ἰκεσίαις τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας.

Μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Αἴτησαι μεγαλομάρτυς, ἔνδοξε Δημήτριε, ἐκτενέστερον, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας σέ τῶν παθημάτων ρυσθῆναι καί χαλεπῶν περιστάσεων, θερμῶς ἰκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην καί τὸ μέγα ἔλεος». Ἀμήν.

Τὴν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε σύντομος δεξιῶσις εἰς τὴν παρά τὸν ναὸν αἴθουσαν καί γεῦμα εἰς ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως, παρατεθέν ὑπὸ τῆς Κοινότητος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_6_placeholder

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τήν Παρασκευήν, 23^η Ὀκτωβρίου /5^η Νοεμβρίου 2010, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐώρτασε τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ὡς θρονικήν ἐορτήν, καθ' ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος εἶναι ὁ πρῶτος ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἐξ οὗ ἔλκουν τήν διαδοχήν αὐτῶν πάντες οἱ Προκαθήμενοι αὐτῆς. Ἡ ἐορτή ἔλαβε χώραν εἰς τόν Καθεδρικόνα Νάον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τόν συνδέοντα δι' ἐσωτερικῆς διαβάσεως τό Κεντρικόν Μοναστήριον τῶν Ἁγιοταφίτων μετὰ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Τόν ναόν τοῦτον ἔχει παραχωρήσει τό Πατριαρχεῖον πρὸς χρῆσιν ὑπὸ τῶν Ἀραβοφώνων αὐτοῦ Ὁρθοδόξων πιστῶν. Εἰς τόν ναόν τοῦτον κατῆλθε διά τήν χοροστασίαν ἐν τῷ Ἑσπερινῷ ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετὰ συνοδείας Ἁγιοταφίτων ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου.

Εἰς τόν αὐτόν Ναόν ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς θ. Λειτουργίας ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, συλλειτουργούντων αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, καί θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἁγιοταφίτων Ἱερομονάχων καί ἀραβοφώνων ἐγγάμων Πρεσβυτέρων, ψαλλόντων τῶν χορῶν τοῦ Πατριαρχείου δεξιά ἑλληνοιστί καί τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀριστερά ἀραβιστί, τῇ παρουσίᾳ τῆς κ. Ἀσπασίας Μήτση, ἐκπροσώπου τοῦ Κεντρικοῦ Προξενείου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καί τῇ κατασκευτικῇ συμμετοχῇ τῶν μελῶν τῆς ἀραβοφώνου ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου καί τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας. Εἰς τό Κοινωνικόν ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα οὕτως ἑλληνοιστί:

«Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τόν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν (Ἰάκ. Α, 12)», κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος εἰς τήν καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολήν.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Μακάριος ὄντως καί δόκιμος-ἄξιος τοῦ στεφάνου τῆς ζωῆς Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀνεδείχθη καί ὁ σήμερον τιμώμενος ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ναῷ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος καί πρῶτος Ἱεράρχης τῶν Ἱεροσολύμων, δηλονότι ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς μητρὸς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τοσοῦτον δέ μεγάλη ἦτο ἡ ἀγάπη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου πρὸς τόν θεόν, ὥστε συνεχῶς προσηύχετο γονυπετής «προσκυνῶν τῷ θεῷ καί αἰτούμενος ἄφεσιν τοῦ λαοῦ καί δικαιοσύνην», ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Εὐσέβιος εἰς τήν ἐκκλησιαστικὴν αὐτοῦ ἱστορίαν (Εὐσεβ. Ἐκκλησ. Ἱστορία, ΙΙ, 23).

Τήν ἀγάπην του εἰς τόν θεόν τήν ἐκφρασεῖσαν διά τῆς ὑπερβαλλούσης δικαιοσύνης αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἐπεσφράγισεν διά τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ζῶντος Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης. Κατὰ τήν μαρτυρίαν τοῦ ἱστορικοῦ Ἠγησίππου πού ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, ὀλίγον πρό τῆς πολιορκίας τῶν Ἱεροσολύμων ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων περί τῷ 62 μ.Χ. ἐθανατώθη, ριφθεὶς ἐκ τοῦ ἱεροῦ κάτω, λιθοβοληθεὶς καί πληγείς διὰ ροπάλων κατὰ τήν ἐορτήν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα, ὅταν τοῦ ἐζητήθη ἐνώπιον τοῦ λαοῦ νά δώσῃ τήν μαρτυρίαν περὶ

του Ἰησοῦ, καὶ ὠμολόγησεν οὗτος ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ καθήμενος εἰς τὰ δεξιὰ τῆς μεγαλωσύνης. «Ἀπάγγειλον ἡμῖν», ἔλεγον οἱ φονεύσαντες τὸν δίκαιον Ἰάκωβον, «τίς ἡ θύρα τοῦ Ἰησοῦ» καὶ ἀπεκρίνατο [Ἰάκωβος] φωνῇ μεγάλη «τί μέ ἐπερωτᾶτε περί τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ Αὐτός κάθεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐκ δεξιῶν τῆς μεγάλης δυνάμεως καὶ μέλλει ἔρχεσθαι ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ»...καὶ ἐπλήρωσαν τὴν γραφὴν ἐν τῷ προφῆτῃ Ἡσαΐα γεγραμμένην, «ἄρωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστίν» (Ἠσ. 3,10).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν μαρτυρίαν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ καθημένου ἐν τῷ οὐρανῷ ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ θεοῦ Πατρός, ἀλλὰ καὶ τῆς μελλούσης ἐλεύσεως Αὐτοῦ, δηλονότι τῆς δευτέρας Αὐτοῦ παρουσίας καὶ τελικῆς κρίσεως μαρτυρεῖ καὶ εὐαγγελίζεται ἡ ἀγία τοῦ θεοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ μάλιστα ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, διὰ τοῦ τάγματος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ εὐσεβοῦς Χριστεπωνύμου αὐτῆς πληρώματος, ἔχουσα ὡς παράδειγμα αὐτῆς τὸν Ἅγιον Ἰάκωβον τὸν καὶ πρῶτον αὐτῆς Ἱεράρχην, ποιμένα καὶ διδάσκαλον. «Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός, «ἀδελφός χρηματίσας καὶ διάδοχος καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τοῦ ὑπὲρ Αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας καὶ τὸ μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε».

Τὸ μαρτύριον δὲ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι τὸ μαρτύριον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος καὶ λυτρωτοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὸ μαρτύριον, ἐπαναλαμβάνομεν, τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον μαρτύριον δὲν ἐπησχύνθη ὁ ἀπόστολος διδάσκαλος καὶ διάδοχος τοῦ Χριστοῦ, Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόςθεος.

Τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὡς τοῦ πρώτου ποιμένος καὶ πιστοῦ οἰκονόμου τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀπαράτρεπτον τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, ὅπως ὁ Χριστός ἀναδεικνύεται ὁ λίθος, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες εἰς κεφαλὴν γωνίας, οὕτω καὶ ὁ δίκαιος Ἰάκωβος ὁ κριθείς δύσχρηστος ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ λειτουργός «τῆς ὑγιαινούσης (Α' Τιμ. 1,10) ἀποστολικῆς διδασκαλίας καὶ διαδοχῆς», «τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς», δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, «ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος καὶ οὐκ ἄνθρωπος» (Ἐβρ. 8,2) κατὰ τὸν μέγαν Παύλον.

Κληρονόμοι καὶ κοινωνοὶ γενόμενοι καὶ ἡμεῖς, κληρὸς καὶ λαὸς διὰ τοῦ Βαπτίσματος, τῆς μεγαλωσύνης τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Β' Κορ. 4,6) καλούμεθα νὰ προσπαθήσωμεν ἕνας ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ παραστήσωμεν ἑαυτούς εἰς τὸν θεὸν δεδοκιμασμένους καὶ ἐργάτας τελείους.

Τὸ καλὸν δηλονότι ἔργον μας νὰ μὴν μᾶς ἐντροπιάζη, ἀλλὰ νὰ διδάσκη ὀρθῶς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. «Σπούδασον», παραγγέλλει ὁ σοφός Παῦλος εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον «σαυτὸν δόκιμον παραστήσαι τῷ θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» (Β' Τιμ. 2,15) «Γιγνώσκοντες», λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος «ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονὴν (Ἰάκ. 1'3.). Μέ ἄλλα λόγια, θὰ χαίρετε εἰς τὰς θλίψεις καὶ τούς πειρασμούς, ὅταν ἔχητε τὴν γνώσιν, ὅτι τὸ νὰ δοκιμάζεται ἡ πίστις σας διὰ τῶν θλίψεων, δημιουργεῖ ὡς ἀποτέλεσμα ἀσφαλές καὶ πλήρες σταθεράν ὑπομονήν».

Τὸν δίκαιον καὶ πρωτόθρονον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἅγιον Ἱεράρχην καὶ ἀπόστολον τοῦ Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντες:

«Ἀπόστολε Χριστοῦ, καί αὐτόπτα καί μάρτυς, Ἰάκωβε σοφέ, Ἀδελφόθεε μάκαρ τούς πίστει ἐορτάζοντας τό σεπτόν σου μνημόσυνο, ἐλευθέρωσον τῶν συνεχόντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, τούς οὐρανοῦς ἐμβατεύων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος». Ἀμήν.

Μετά τήν διανομήν τοῦ ἀντιδώρου ὁ Μακαριώτατος καί ἡ συνοδεία Αὐτοῦ ἐνδεδυμένοι, ἀκολουθούτων τῶν πιστῶν, ἀνῆλθον τάς βαθμίδας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Εἰς τήν κορυφήν αὐτῶν πρό τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἠνώθησαν τῇ Πατριαρχικῇ Συνοδείᾳ οἱ ἀναμένοντες ἐνταῦθα Ἀρχιερεῖς καί ἄλλοι Ἁγιοταφῖται πατέρες καί ψάλλοντες κατηθύνθησαν ἐν πομπῇ πρός τήν θύραν τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου. Διερχόμενοι δι' αὐτῆς ἐλάμβανον τά κατά τήν συνήθειαν ἀρτίδια εὐλογίας. Ἐξελθόντες ἐκ τοῦ Μοναστηρίου ἀνῆλθον εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ θρόνου εἰς τό Πατριαρχεῖον. Ἐνταῦθα ἀνεπέμφθη δέησις, ἐψάλη ὁ Πατριαρχικός πολυχρονισμός καί ὁ Μακαριώτατος ἐξεφώνησε τήν κάτωθι προσφώνησιν:

«Εὐφραίνεται ἐπί σοί, ἡ Ἐκκλησία Σου Χριστέ κρᾶζουσα: Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα», ψάλλει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐφραίνεται ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί μετ' αὐτῆς ἡ γεραρά Ἁγιοταφικῆ ἡμῶν Ἀδελφότης ἐπί τά ἱερά μνημόσυνα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ ἀναδειχθέντος πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί ἀμέσου διαδόχου τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ ἐορτή τῆς μνήμης τόσον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὅσον καί τῶν Ἁγίων θεοσέπτων καί Ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης ἀποτελοῦν γεγονότα, τά ὁποῖα καθώρισαν τήν ἀρχήν, τό μέσον, ἀλλά καί τό τέλος τῆς ἱστορίας τῶν Ἱεροσολύμων. Καί κατά συνέπειαν τήν ἱεράν ἀποστολήν τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἡ ὁποία Ἀδελφότης ἀναδεικνύεται μέ τήν σειράν της ὁ θεματοφύλαξ τῶν μαρτυρίων τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου τοῦ θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τήν ἀποστολήν δέ ταύτην συνεχίζει ἀδιακόπως μέχρι σήμερον τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διά τῶν Ἱεραρχῶν καί Πατριαρχῶν αὐτοῦ: «Διαδέχεται». λέγει ὁ ἱστορικός Ἠγήσιππος, «τήν Ἐκκλησίαν μετά τῶν Ἀποστόλων ὁ ἀδελφός τοῦ Κυρίου Ἰάκωβος, ὁ ὀνομασθεῖς ὑπό πάντων δίκαιος ἀπό τῶν τοῦ Κυρίου χρόνων μέχρι καί ἡμῶν» (Εὐσ. Ἐκκλησιασ. ΙΙ, 23).

Τήν ἄχρι σήμερον ἀποστολικήν διαδοχήν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τήν ὁποῖαν ἐστερέωσεν ἡ εἰς Χριστόν πίστις τῶν μεγάλων θεοστέπτων καί Ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης εὐχαριστιακῶς τιμᾷ καί γεραίρει ἡ Ἁγιοταφικῶν σύναξις.

Τούτου ἕνεκεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων εὐφραίνεται καί σὺν αὐτῇ ἅπαν τό γένος τό εὐσεβές τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων.

Εὐφραίνεται δέ ἡ Ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξ οὗ ὁ σήμερον τιμώμενος πρωτόθρονος Ἱεράρχης αὐτῆς «εἴληφεν», ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, «καί τοῖς πᾶσι μετέδωκεν τόν φωτισμόν καί τήν γνῶσιν τῆς δικαιοσύνης τοῦ ὑπέρ ἡμῶν σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ». Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά.

Ἡ ἑορτὴ ἔληξεν ἐν εὐχαριστίᾳ τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν μέ τόν ἀδελφικόν ἀσπασμόν, τόν ἀσπασμόν τῆς χειρός καί τόν πολυχρονισμόν τοῦ Μακαριωτάτου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_7_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἀπό τοῦ ἔτους 1965, ἡ 13^η /26^η Ὀκτωβρίου ἔχει καθιερωθῆ εἰς τό ἑορτολόγιον τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ὡς ἡμέρα τῆς μνήμης τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Εἶναι ἡ ἡμέρα, κατά τήν ὁποίαν μετά τὰς ἀπαραιτήτους συνεννοήσεις, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐπέστρεψε τό λείψανον τοῦ ὁσίου Σάββα, τό ὁποῖον εἶχον λάβει μεθ' ἑαυτῶν οἱ Σταυροφόροι εἰς τήν Βενετίαν. Κατά τήν ὡς ἄνω ἡμέραν τό λείψανον τοῦ ὁσίου Σάββα κατέφθασεν εἰς τήν Πύλην τοῦ Δαβίδ, συνοδευόμενον ὑπό τῆς εἰς Ρώμην μεταβάσης ἀποστολῆς τοῦ Πατριαρχείου, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πέτρας Γερμανοῦ, τοῦ πολιοῦ νῦν Μητροπολίτου Γέροντος Καισαρείας κ. Βασιλείου, τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ (ὡς διακόνου τότε) καί τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σεραφεῖμ, Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ ὁσίου Σάββα.

Τό ἱερόν λείψανον μετηνέχθη τότε δι' ἐπίσημου πομπῆς, τῆς ὁποίας προεξῆρχεν ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Βενέδικτος, ἀπό τῆς Πύλης τοῦ Δαβίδ εἰς τόν Πανίερον Νάον τῆς Ἀναστάσεως. Ἐκεῖ ἐναπετέθη ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα διὰ προσκύνησιν καί ἀκολουθῶς μετηνέχθη εἰς τήν ἱεράν αὐτοῦ Μονήν εἰς τό Καθολικόν αὐτῆς, εἰς τό ὁποῖον ἕως καί τῆς σήμερον φυλάσσεται.

Τό λείψανον τοῦ Ἁγίου Σάββα εἰς τήν Ἱεράν Λαύραν, τήν ὁποίαν οὗτος ἵδρυσε περί τό 480 μ.Χ., ὠργάνωσε, κατηύθυνε πνευματικῶς, ἐδραίωσε καί ἠύξησε, εἶναι μία ζωντανή ἐνισχυτικὴ καί ἰαματικὴ παρουσία διὰ τοὺς σκληρῶς ἀσκητικῶς ἀγωνιζομένους Ἁγιοσαββίτας Πατέρας, ἀλλὰ καί διὰ τοὺς προσκυνητάς τῆς Μονῆς. Οἱ Ἁγιοσαββίται Πατέρες περιβάλλουν μέ ἱεράν εὐλάβειαν καί βαθύν σεβασμόν τό σκῆνωμα τοῦ ἁγίου καί ἐναποθέτουν εἰς αὐτό τήν ὑπέρβασιν καί ἐπίλυσιν πολλῶν ἐκ τῶν προβλημάτων αὐτῶν.

Ἀκολουθοῦντες τήν ἀπό τοῦ ἔτους 1965 καθιερωθεῖσαν τυπικὴν διάταξιν οἱ Ἁγιοσαββίται Πατέρες, ἐώρτασαν καί ἐφέτος τήν ἱεράν αὐτὴν ἑορτήν.

Ἀφ' ἐσπέρας τῆς Δευτέρας, 12^{ης} /25^{ης} Ὀκτωβρίου 2010, ὑπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης, προπορευομένου τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν, Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου, ἐπιτελέσαντος θαυμαστόν ἀνακαινιστικόν ἔργον εἰς τήν Μονήν, τόν ἡγούμενον τῆς Λαύρας, Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον, προερχόμενον ἐξ Ἱεροσολύμων μετὰ συνοδείας τῶν Ἀρχιερέων, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Ἀρχιερέως τοῦ ἔτους τούτου διὰ τὰς ἑορτάς τοῦ ἁγίου Σάββα, καί Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος

Ἀρχιγραμματέως, τοῦ ἐν Βηθλεέμ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ ἡγουμένου τοῦ Φχές καί Ἀντιπροέδρου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου καί τοῦ Ἀρχιδιακόνου Ἀθανασίου. Τήν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς Μονῆς ὑποδοχήν, ἠκολούθησε ἡ ἐν ψαλμῳδία κάθοδος εἰς τό πρό τοῦ Καθολικοῦ προαύλιον καί ἡ προσκύνησις ἐνταῦθα εἰς τόν Τάφον τοῦ Ἁγίου, ἡ εἴσοδος εἰς τό Καθολικόν, ἡ προσκύνησις τοῦ ἐν αὐτῷ ἐναποκειμένου σκηνώματος τοῦ ὁσίου καί τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας Τριχερούσης, πρό ἔτους φιλοτεχνηθείσης ὑπό τοῦ Δανιηλαίου Ἀγιορείτου μοναχοῦ π. Δανιήλ, ἐπιχορηγηθείσης δέ οἰκονομικῶς ὑπό τοῦ Ἀγιοπαυλίτου μοναχοῦ π. Νικοδήμου, δωρηθείσης δέ τῇ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Σάββα, ἡ σύντομος δέησις καί ἡ τοῦ «ὡς εὖ παρέστητε» προσφώνησις τοῦ πνευματικοῦ πατρός τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου Εὐδοκίμου πρὸς τόν Μακαριώτατον καί τήν συνοδείαν Του. Μετά τήν ἐν τῷ Ναῷ προσκύνησιν ταύτην ἠκολούθησε μικρά δεξίωσις ἐκ ψυχροῦ ὕδατος καί γλυκισμάτων, καρπῶν τῆς φιλοξένου διαθέσεως τῶν Ἀγιοσαββιτῶν, ἐσπέριος τράπεζα, -καθ' ὅτι ἑορτή- καί ἀνάπαυσις ἐν τοῖς κελλίοις.

Μετά δῶρον ἀνάπαυσιν ἤρξατο περί τήν 21.00 μ.μ. (κοσμικήν ὥραν) ἡ ὀλονύκτιος ἀγρυπνία διὰ τοῦ Ἀποδείπνου-, τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ἑσπερινοῦ μετ' ἀρτοκλασίας, τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θ. Λειτουργίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν ὡς ἄνω εἰρημένων Ἀρχιερέων καί Ἱερομονάχων τοῦ Πατριαρχείου ἐξ Ἱεροσολύμων καί ἀραβοφώνων ἐντοπίων Πρεσβυτέρων, ψαλλόντων τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων ἐν χορωδία ἐκ δεξιῶν ἑλληνιστί καί τῆς ἀραβοφώνου χορωδίας ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου, ἡγουμένου τῆς Ἀκκρης-Πτολεμαίδος ἐξ ἀριστερῶν ἀραβιστί, μετεχόντων ἐν κατανύξει καί εὐλαβείᾳ τῶν Ἀγιοσαββιτῶν καί ἄλλων μοναχῶν καί Ἑλληνορθοδόξων Ἀραβοφώνων πιστῶν ἐκ τῶν περιχώρων Βηθλεέμ, Χωρίου τῶν Ποιμένων καί Μπετζάλλας εἰς μίαν κατανυκτικήν καί λαμπράν πνευματικήν λειτουργικήν ἀτμόσφαιραν ἐν τῷ φωτί τῶν κανδηλῶν καί τῶν πολυελαίων, ἐπιμελῶς τηρουμένων ἀναμμένων ὑπό τῶν φιλοπόνων καί εὐλαβῶν καί φίλων τῆς ἱερᾶς παραδόσεως Ἀγιοσαββιτῶν μοναχῶν.

Μετά τήν ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι Μετάληψιν τῶν Ἱερέων εἰς τό Κοινωνικόν, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς μοναχοὺς καί τούς πιστούς, ὑπογραμμίζων τά κάτωθι:

«Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν καί ἡ ἱερά Λαύρα αὐτῆς τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου ἑορτάζει σήμερον δύο γεγονότα. Ἀφ' ἑνός μὲν τήν ἀνακομιδὴν τοῦ σκηνώματος τοῦ ὁσίου Σάββα καί ἀφ' ἑτέρου τήν ἐγκατάστασιν τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, Παναγίας Τριχερούσης, ἀντιγράφου αὐτῆς τῆς Μονῆς τοῦ Χιλανδαρίου ἐν Ἀγίῳ Ὁρει. Καί τά δύο γεγονότα αὐτά συνδέονται μέ τῇ ἀγιότητι. Ἡ ἀγιότης αὐτῆ εἶναι δῶρον τῆς Χάριτος τοῦ θεοῦ πρὸς ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους. Τήν ἀγιότητα ταύτην ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θεοῦ ὁ ὅσιος Σάββας ὁ ἡγιασμένος διὰ τήν ὀσιωτάτην βιοτήν αὐτοῦ. Ἐλαβε ταύτην ὄχι μόνον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἀλλὰ καί τό ἱερόν λείψανον αὐτοῦ. Τοῦτο ἐπίσης κατέστη δοχεῖον τῆς ἀγιαστικῆς χάριτος τοῦ θεοῦ. Ταύτην ἔλαβε ἀπὸ τόν θεόν καί ἡ Θεοτόκος Μαρία, λόγῳ τῆς ὑπέρ-ἀγιότητος αὐτῆς, ἀλλὰ κυρίως λόγῳ τῆς ἐν ὑπακοῇ ἀνταποκρίσεως αὐτῆς εἰς τήν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀγιότης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ μεταδιδομένη εἰς ἡμᾶς καί διὰ τῆς παρουσίας εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ὁρους Παναγίας τῆς Τριχερούσης καί διὰ τοῦ ἀφθόρου σκηνώματος τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, ἀποτελοῦν τρανήν ἀπόδειξιν τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί εἰς τήν συνανάστασιν

ἡμῶν καί τήν ζωήν ἡμῶν μετ' Αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ εἰς τό Σῶμα Αὐτοῦ τήν Ἐκκλησίαν καί μετὰ τήν ζωήν ταύτην εἰς τήν οὐράνιον θριαμβεύουσιν Ἐκκλησίαν. Ταύτας τάς εὐλογίας καί χάριτας τῆς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ καί μετὰ ταύτην μετοχῆς εἰς τήν κοινωνίαν τῶν ἁγίων, εὐχομαι ὅπως ἀξιῶσιν ὁ θεός διά τῶν πρεσβειῶν τῆς θεοτόκου καί τοῦ ὁσίου Σάββα, τούς Ἁγιοσαββίτας Πατέρας καί συνεορταστάς αὐτῶν, τούς ἐκ τῶν περιχώρων προσελθόντας καί πάντας ἡμᾶς».

Τούς λόγους τούτους ἠκολούθησε ἡ θεία Κοινωνία, ἡ εὐλογία τοῦ ἀντιδώρου καί ἡ εἰς τό χειμερινόν Ἐπιτροπικόν- νάρθηκα τῆς Μονῆς- βρώσις τῶν κολλύβων καί πόσις τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου τῆς ἀρτοκλασίας ἐν εὐφροσύνῃ, χαρᾷ καί ἀγαλλιᾶσει καί δοξολογίᾳ τοῦ θεοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_8_placeholder

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΡΟΝΙΚΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ.

Τήν Παρασκευήν 22^{αυ} Ὀκτωβρίου 2010, ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ.κ. Βαρθολομαῖος, ἀκολουθῶν ἀρχαίαν συνήθειαν προεξῆρξε τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τόν ἐν Νεοχωρίῳ ἱερόν ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τήν 23^{αυ} Ὀκτωβρίου 2010, θρονικῇ ἐορτῇ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Εἰς τό πλαίσιον τοῦ πανηγυρικοῦ τούτου Ἑσπερινοῦ, ὁ Ἐξάρχος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτᾶριος προσεφώνησε τόν Παναγιώτατον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως:

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Εξοχώτατε κύριε Γενικέ Πρόξενε,

Αγαπητοὶ προσκυνηταὶ τοῦ Ἱεροῦ Μετοχίου τούτου ,

Τα ἀνέκαθεν πατριαρχικά προνόμια δέον φυλάττεσθαι ἀπαρασάλευτα, καί τηρεῖσθαι ἀπαρεγχείρητα, οὐ μὴν ἀλλά καί δια τῆς αὐτῶν ἐνεργείας πάσι κατάδηλα γίνεσθαι• ἕκαστον γὰρ τῶν ὄντων τῶν τε καθ' ἑαυτὰ υφεστῶτων, καί τῶν ἐν ἄλλοις το εἶναι ἐχόντων, τῆς οἰκείας ἐνεργείας ἐνεκα πέφυκε• πάσα γὰρ ἐξίς , ὡσαύτως καί ὑπόστασις, ἐνεργείας ἀμοιρούσα, ὡς μὴ οὐσα λογίζεται• προνομίον ἄρα, καί τῶν προνομίων ἐξαίρετον τῶν πατριαρχικῶν τὸν ἐπ' ἀδείας ἔχειν τὸν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου προϊστάμενον τὰς ἐσπερίους εὐχὰς ἐκτελεῖν τὰς ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Αποστόλου Ἰακώβου καί πρώτου τῶν Ἱεροσολύμων Ἱεράρχου γενομένου, ἐν ἐνὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μετοχιῶν τοῦ Παναγίου καί Ζωδόχου

Τάφου.

Συνήχθημεν ουν επι το αυτό και πάλιν ίνα αγαλλομένη καρδία, της Υμετερας Παναγιόττητος προεξαρχούσης, τελέσωμεν τον εσπερινόν της μνήμης του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου. Συνήχθημεν επι το αυτό ολίγους μήνας μετά την πανήγυριν των θυρανοιξίων του Ιερού τούτου Ναού, κατόπιν της ριζικής αυτού ανακαινίσεως, παρευρεθέντος συν τη Υψηλή Υμών θεοτιμήτω Κορυφή και του Μακαριωτάτου Πατρός ημών και Πατριάρχου της Σιωνίτιδος Εκκλησίας κυρίου κυρίου Θεοφίλου.

Υποδεχόμενος Υμάς συν τη Τιμία Υμών Συνοδεία, ευχάς αναπέμπω τω εν Τριαδι Θεώ και ευχαριστίας τω Πατρί ημών και Πατριάρχη κυρίω Θεοφίλω, τω καταξιώσαντι με τοιαύτης τιμής και ευλογίας, ονομάσαντά με Επίτροπον Αυτού εις τα εν Κωνσταντιπόλει Μετόχια του Παναγίου Τάφου, τα οποία από τον 17^{ον} αιώνα με την παρουσίαν επίσης και αυτών των ιδίων των Πατριαρχών Ιεροσολύμων, επί τριακόσια και πλέον έτη διεδραμάτισαν σπουδαίον ρόλον εις την ζωήν της Εκκλησίας και του Γένους, όπως περίτρανα αποδεικνύεται από τας δέλτους της ιστορίας.

Επιτραπέιτω μοι όμως, Παναγιώτατε Δέσποτα, σήμερα αντί άλλης προσφωνήσεως εν βραχύτητι λόγου, να αναφερθώ εις μιαν των αγιωτάτων μορφών, αι οποίαι οιακοστρόφησαν την Ιεροσολυμιτικήν ολκάδα εν θαλάσσαις λίαν τεταραγμέναις κατά τους σκοτεινούς κάτω χρόνους. Τον Πατριάρχην Αθανάσιον, καθηγούμενον του εν Νεοχωρίω Μετοχίου του Παναγίου Τάφου, τον οποίον Αρχιμανδρίτην έτι όντα προσεκάλεσεν η Αγιοταφίτικη Αδελφότης, ίνα ανέλθη τας βαθμίδας του σταυρικού Γολγοθά, επί του οποίου από της εποχής του σήμερα εορταζομένου Αγίου Ιακώβου εστήθη ο θρόνος των προκαθημένων της Σιωνίτιδος Πρωτογόνου Εκκλησίας.

Αθανάσιος ο Ε, Παναγιώτατε Πάτερ και Δέσποτα, έλαβε τον της αθανασίας και της ζωής στέφανον κατά το έτος 1845, δόκιμος γενόμενος, «ότι δόκιμος γενόμενος λήψεται τόν στέφανον τής ζωής» (Ιακώβ. Α', 12). Τούτους τους λόγους έγγραφε προς τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ τας εν τη διασπορά ο θείος Ιάκωβος, μακαρίζων δια τούτων τους εις ποικίλους περιπίπτοντας πειρασμούς και περιπετείας της ζωής και όμως υπομένοντας μετά καρτερίας και ανοχής, άνευ τινός γογγυσμού και απελπισίας. Και οι μεν λόγοι ούτοι του Αδελφοθέου ανήκουσιν, είπερ και εις άλλον τινά, εις αυτόν αυτού μάλιστα του αποστολικού θρόνου διάδοχον, τον Ιεράρχην των Ιεροσολύμων Αθανάσιον τον Ε'. Ο δε θεσπέσιος Παύλος διαγράφων προς τον μακάριον αυτού μαθητήν Τιμόθεον τα της επισκοπικής επαγγελίας καθήκοντα, υπομιμνήσκει αυτόν δια ποίων έργων οφείλει αναδεικνύειν εαυτόν δόκιμον εις το στάδιον της επισκοπικής ζωής: «σπούδασον σεαυτόν δόκιμον παραστήσαι τῷ θεῷ, έργάτην άνεπαίσχυντον, όρθοτομοῦντα τόν λόγον τής άληθείας.». (Β' Τιμ. 15). Ούτως έλαμπεν εν τω νοητώ στερεώματι της Εκκλησίας ο πολύφωτος και αρίζηλος αστήρ της Ορθοδοξίας Αθανάσιος ο Ε',

«Τόν θεόν φοβοῦ καί τας έντολάς Αὐτοῦ φύλασσε, ότι τοῦτο πᾶς ο άνθρωπος» (Εκκλησ. ΙΒ', 13). Τοιούτον σοφόν αποδίδωσι τον ορισμόν του ανθρώπου ο σοφός Εκκλησιαστής, και τοιούτων ανθρώπων γόνος ευκλεής υπήρξεν ο ιερός Αθανάσιος. Γεννηθείς εν Ραιδεστώ τη κατά την Προποντίδα, ανετράφη εκ βρέφους εν φόβω Κυρίου, μορφούμενος την νοεράν μόρφωσιν κατά το παράδειγμα της ευσεβείας και τον βίον των θεοφιλών αυτού γεννητόρων, οίτινες έβλεπον τον υίον «ώς νεόφυτον έλαίας περί τήν τράπεζαν αὐτοῦ» (Ψαλμ. Ρκζ. 3) θαλερόν και χλοάζοντα. Ευθύς δε την παιδικήν ηλικίαν παραλλάξαντα απήγαγεν η τα πάντα σοφώς διεξάγουσα και

οικονομούσα του Πνεύματος δύναμις τον χρηστόν τα ήθη και αγαθόν την ψυχήν παίδα εις την Αγίαν Πόλιν Ιερουσαλήμ, εις προσκύνησιν των αγίων θεοβαδίστων Τόπων. Εκεί μεταφυτευθείς ο ευλογημένος ούτος της Ραιδεστού βλαστός, έμελλεν αυξήσαι εις μέγεθος αμφιλαφές δια της ευσεβείας, και αναβήναι εις ύψος άορνον δια της ταπεινώσεως, και καρποφορήσαι εκατονταπλασίονα, καθώς το ξύλον εκείνο του Προφητάνακτος «τό πεφυτευμένον παρά τάς διεξόδους τῶν υδάτων, ὃ τόν καρπόν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ καί τό φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρυήσεται καί πάντα, ὅσα ἄν ποιῆ κατευοδωθήσεται». (Ψαλμ. Α',3). Εκεί έλαβε την ιεράν αυτού αγωγήν και κατηχήθη τα της θεοσεβείας μαθήματα, υποταγείς εις τινά των πατέρων ως το παιδάριον Σαμουήλ παρα τῷ Ηλί. Ούτω λοιπόν προτετελεσμένον και δεδοκιμασμένον ανάγει το Πνεύμα το Άγιον εις το θείον και μέγα της ιερωσύνης αξίωμα. Τότε εξήστραπεν ο ζήλος αυτού υπέρ του αγαθού. Τότε έλαμψαν τα ουράνια χαρίσματα, δι ὧν υπήρχεν προωρισμένος άνωθεν, εις βοήθειαν του Ζωοδόχου Τάφου, ανεφάνη εργάτης ανεπαίσχυντος ο ιερεύς του θεού, ο ζηλωτής Αθανάσιος.

Έτι από των αποστολικῶν χρόνων και εξής έπεμπον εις Ιεροσόλυμα τας λεγομένας «λογίας» οι απανταχού της Ορθοδοξίας κατατιθέντες όσον ηδύνατο η προηρείτο έκαστος εις διατροφήν της αὐτόθι πρωτογόνου των αγίων εκκλησίας έπεμπον δε αυτάς δια των μάλιστα πιστῶν και δεδοκιμασμένων ανδρῶν, ως μαρτυρεί ο Παύλος γράφων προς τους εν Κορίνθῳ πιστούς: «Περὶ δὲ τῆς λογιᾶς τῆς εἰς τοὺς ἁγίους, ὡσπερ διέταξα ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε. 2 κατὰ μίαν σαββάτων ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐδοῶται, ἵνα μὴ ὅταν ἔλθῳ τότε λογεῖται γίνωνται. 3 ὅταν δὲ παραγένωμαι, οὐς ἂν δοκιμάσητε, δι' ἐπιστολῶν τούτους πέμπω ἀπενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς Ἱερουσαλήμ». (Α' Κορινθ. Ιστ' 1-3). Τοιούτος απεστάλη προς τους αδελφούς παρά των αγίων εν Ιερουσαλήμ και ο ευδόκιμος Αθανάσιος. Στέλλεται λοιπόν μετα τινός γέροντος μακράν εις διαπόντιον αποδημίαν, υποφέρει κόπους, υπομένει θλίψεις, στερήσεις, ταλαιπωρίας κακουχίας, υπακούων μετα καρτερίας εις την διαταγήν της Εκκλησίας αυτού και εις την αποστολικήν νουθεσίαν, «Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Β' Τιμ. Κ.) Μετά ταύτα επανέρχεται εις ταύτην την Βασιλεύουσαν, όπου μετά τα την προς Κύριον εκδημίαν Αβραμίου και Προκοπίου των Αγίων Πατριαρχῶν παραλαμβάνει αὐτόν εις την συνοδείαν αυτού ο Άνθιμος, ο αγιώτατος και σοφώτατος εκείνος Ιεράρχης, όστις, μεγάλη φρονών περι του Αθανασίου απολύει αὐτόν εις πολύ εκτενέστατον στάδιον προς τα ίχνη των ενδόξων αυτού προκατόχων. Παΐσιου του ευαρεστήσαντος τον θεόν δια της ασκήσεως , και των θαυμάτων την χάριν παρ' αυτού κομισαμένου, Νεκταρίου του Λατινομάστιγος, του της υγιούς διδασκαλίας το νέκταρ εις την Εκκλησίαν του Χριστού πελαγίσαντος. Δοσιθέου του θεσπεσίου στύλου του ακλονήτου της Ανατολικης Εκκλησίας, του των αιρέσεων ολέθρου, του κολοσσαίου και ακαταμαχήτου προπυργίου της Ορθοδοξίας. Χρυσάνθου, του χρυσοῦ άνθους της Εκκλησίας, του κληρονομήσαντος τον ζήλον και την σοφίαν και τον θρόνον και τας αρετάς του κατά σάρκα συγγενούς αυτού Δοσιθέου. Εφραίμ του ευφράναντος την εκκλησίαν δια της μελιρρύτου διδασκαλίας αυτού.

Τούτων λοιπόν των αληθῶς Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν τας οδοιπορίας ιχνεύων και ο Αθανάσιος αποστέλλεται εις την εξαρχίαν της άνω και κάτω Ιβηρίας. Εκεί διέτριψε δωδεκαετίαν όλην, παρα πάντων των εν εκείνοις τοις κλίμασιν ορθοδοξούντων λαῶν τιμῶμενος ενταυτώ και τιμών το Ιερόν αυτού κατάστημα. Εκεί εδοξάσθη δια την ταπεινώσιν και την σεμνότητά του και από των τα σκήπτρα των εκείσε δύο ηγεμονῶν κατεχόντων φιλοχρήστων Καισάρων. Αλλ' όμως ουδ εν τοιαύτη

τη παροικία διετέλεσε απείραστος ο Αθανάσιος. Στίφη ενόπλων εκ της γείτονος Περσίας εισέβαλον εις την Ιβηρίαν και την χώραν εδήωσαν και πολλά κακά επέφεραν κατά του ορθοδόξου πληρώματος. Καταλαβόντες δε την Τυφλίδα πολλές θλίψεις και στενοχωρίας επέφερον εις πάντας. Εκεί ωδίνισε ωδίνας μετά των άλλων, και ο Έξαρχος Αθανάσιος, μετά δε την άλωσιν και του φρουρίου της Τυφλίδος εξ εφόδου, ο Αθανάσιος μόλις σώζεται δια σαργάνης και διαφεύγει την αιχμαλωσίαν κρυβείς επι χρόνον πολύν εις τα Καυκάσια και Κεραύνεια όρη, απωλέσας πάσαν αυτού την ουσίαν. Μετά τούτους δε τους σφοδρούς και θυελλώδεις των πειρασμών χειμώνας, επανέρχεται εις την βασιλίδαν των πόλεων, ήτις έμελλε μετ ού πολύ γενέσθαι της δόξης αυτού το εξαίσιον θέατρον, και αναπαύεται μικρόν από των πόνων και κόπων εν τη κατά το Νεοχώριον αυτού ηγουμενία, ίνα πάλι αποδυθή εις αυτούς ενδοξώτερον του λοιπού και γενναιότερον, εις ο περιέμενεν αυτόν λαμπρόν της δοκιμασίας στάδιον.

Οποία ήτο η κατάσταση των πραγμάτων εκείνης της εποχής τόσο των εκκλησιαστικών όσον και των του λαού δύναται τις ευκόλως να ανεύρη ανατρέχων εις την ιστορίαν. Λαίλαψ και τυφών και καταιγίς χειμώνος κατακαλύπτει και συμπυκνοί και σκοτίζει τον ορίζοντα. Φωνή πολέμου και αιχμαλωσίας και πάσης κακώσεως κατέπληξε και ενέκρωσε πάσαν ψυχήν και πάσαν καρδίαν χριστιανού. Εις μίαν δύσκολον δια την Εκκλησίαν ώραν απέρχεται εις την εν ουρανοίς Ιερουσαλήμ ο Πατριάρχης Πολύκαρπος. Εν τοιαύτη εποχή εγχειρίζεται την πηδαλιουχίαν της Πατριαρχίας ο Αθανάσιος. Και από εκείνης της ημέρας κατέπιε πολύν λύπην και εψωμίσθη πολλά δάκρυα δια την οικτράν και οδυνηράν κατάστασιν του Γένους και ιδιαιτέρως δια την του Ιεροσολυμιτικού θρόνου τοιαύτην. Τριάντα εκατομμύρια γρόσια επεβάρυνον τον Άγιον Τάφον και την καρδίαν του Πατριάρχου Αθανασίου. Εις διάστημα περίπου δέκα ετών τη συνδρομή του Οικουμενικού Πατριάρχου και της Μεγάλης Εκκλησίας, των Ομογενών, των Ορθοδόξων αδελφών της Ρωσίας Ιβηρίας και Δακίας κατώρθωσεν ο πολυάθλος Πατριάρχης την εξάλειψιν σχεδόν του χρέους, το οποίον ηπέιλη την απεμπόλησιν της ιδιοκτησίας υπο του Ορθοδόξου γένους των Ρωμαίων των Παναγίων Προσκυνημάτων. Αλλ' ουχί μόνον το χρέος απέσβεσε, αλλά και επισκευάς ναών εξετέλεσε. Άπαντα σχεδόν τα ευαγή Μοναστήρια του Παναγίου Τάφου και τους ναούς και τα άλλα οικοδομήματα, τα μεν πεσόντα ανήγειρε, τα δε πεπονηκότα υπό του χρόνου ανεκαίνισε. Και εις άλλας δε άλλων κλιμάτων Εκκλησίας ανοικοδομουμένας συνέτρεξε και μάλιστα τας εν Κωνσταντινουπόλει. Και εις τον περικαλλέστατον Ναόν της Ζωοδόχου Πηγής μετά χαράς και προθυμίας συνέδραμε και τα εν Φαναρίω και Χάλκη Μετόχια του Παναγίου Τάφου επηνόρθωσε. Αλλά και του Πατριαρχικού Ναού του Αγίου Γεωργίου την περιφανή ανέγερσιν συνέδραμε.

Και σοφίας όμως πολυγραμμάτου ημοίρησεν ο Αθανάσιος, και προς τούτο μέγας ήτο ο διακαής αυτού ζήλος υπέρ της παιδείας του έθνους ζήλος. Συνιστάτο ελληνικόν σχολείον οπουδήποτε της πατρώας γής; Πρώτος ο Αθανάσιος ίνα πρώτος πάντων συνεργήση δια χρημάτων. Αυτός και εις την λαμπράν του Γένους Σχολήν ότε εν τη Ξηρά Κρήνη ελειτούργη ετήσιον βοήθειαν συνεισέφερε, και το εν Χάλκη φιλολογικόν Φροντιστήριον πέντε ολόκληρα έτη γενναίως υπεστήριξε. Αλλά και δια την μονήν της Αγίας Τριάδος, ότε εκ βάθρων ανεκαινίσθη, συνετέλεσε ο Αθανάσιος ού μικρόν ουδέ μνείας έλλασον.

Αμέτρηται αι ευεργεσίαι του πολυάθλου Πατριάρχου, τιτάνιοι οι αγώνες αυτού, απερίγραπτον το των ευαγών αυτού πράξεων προς την Εκκλησίαν και το Γένος.

Πρεσβύτες και προβεβηκώς τη ηλικία, το καλλίνικον αυτού τέλος προετοιμάσας

και φοβούμενος, ίνα μη αιφνίδιος θάνατος ανάψη σκάνδαλα και ταραχές εν τη Εκκλησία των Ιεροσολύμων, ηρετίσατο αριστίνδην κατά την αρχαίαν του θρόνου συνήθειαν και ανέδειξεν επινεύσει της Αγιωτάτης Αυτού Συνόδου, υποψήφιον της Πατριαρχείας Καισάρειον, Καισαρείας της Φιλίπου Επίσκοπον. Εκείνου δε θανόντος εξελέξατο άυθις τον Αρχιεπίσκοπον θαβωρίου Ιερόθεον. Δυστυχώς όμως τη επιρροή παρά τη Υψηλή Πύλη του Ηγεμόνος της Σάμου Βογορίδου, όστις απεστρέφετο τον Ιερόθεον, δεν ενεκρίθη η εκλογή και η αναγνώρισις αυτού υπό του Σουλτάνου και αντ' αυτού εξελέγη ουχί πλέον εν Κωνσταντινουπόλει ως ήτο έθος αλλ' εν Ιεροσολύμοις πλέον τη συνδρομή της Ρωσικής Κυβερνήσεως ο Κύριλλος ο Β' ο από Λύδδης, ο εψηφισμένος Ιεροσολύμων Ιερόθεος ο από θαβωρίου απεστάλη ως Έξαρχος εις Ρωσίαν μετά δε την παρέλευσιν ολίγων ετών εξελέγη Πατριάρχης Αντιοχείας.

Εξομολογηθείς ουν πάλιν και πολλάκις εις τον πνευματικόν αυτού πατέρα ο ιερός ποιμήν και βλέπων παρούσαν την τελευταίην αυτού, εζήτη παρ' αυτού επιμόνως το μέγα και αγγελικόν του μοναχικού βίου σχήμα.

Και ιδού λοιπόν εν μέσω απλέτου και ανεσπέρου φωτός και αγγέλλων πτερυγιζόντων ευρέθη, ουχί πλέον ο Πατριάρχης Αθανάσιος, αλλ' ο μοναχός Αθανάσιος, υιός μετανοίας και ευτελούς απαρνήσεως το αγγελικόν σχήμα ενδεδυμένος. Φθάσας δε εις την δύσιν του επιγείου αυτού βίου συγχωρηθείς και συγχωρήσας τους πάντας παρέδωκε το πνεύμα εις τας χείρας του Δημιουργού και Δεσπότου. Το ιερόν αυτού σκήνος εκηδεύθη εις τον Πατριαρχικόν Ναόν και παραπλεύσαν τον Βόσπορον ενταφιάσθη εν τω Ιερώ Ναώ τούτω του Αγίου Γωργίου δόκιμος γενόμενος και λαβών τον στέφανον της ζωής.

Ο θεός μακαρίσαι την ψυχήν αυτού και αξιώσαι και ημάς του στεφάνου της ζωής .
Αμήν

Έκ τής Αρχιγραμματείας.